

พื ม ๒๑ ค่ำ
สำนักพิมพ์

นวนิยายชุด
แวมไพร์บราเทอร์ส

เจ้าพวกรัง

แวมไพร์บราเทอร์ส

๑

เวลาดีกส์อาจเป็นช่วงที่ใครหลายคนหลับไหล แต่สำหรับไทเกอร์แล้ว ยามราตรีกลับเป็นเวลาที่เขาตื่นอย่างแท้จริง

ชายหนุ่มวิ่งอยู่บนฟุตบาทริมถนนเลียบชายหาด ลัดเลาะผ่านนักท่องเที่ยวด้วยความเร็วสูง ไม่มีใครสังเกตเห็นเขา นอกจากรู้สึกถึงสายลมซึ่งวูบผ่านจนชายกระโปรงของสาว ๆ เปิดปะยับปะยับ ไปไม่บอกสะบัด ก่อนจะกลับสู่ภาวะปกติอย่างฉับไวพอกัน

หากคนเหล่านั้นมองเห็นไทเกอร์ พวกเขาอาจบรรยายว่า ชายหนุ่มมีรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อสะดุดตาตามแบบคนที่เมื่อผสมหลายเชื้อชาติ ดวงตาคมดูละม้ายนัยน์ตาเสือ เขาเงาะหูตื้นซ้าย ผมจัดทรงด้วยเจลและด้านข้างหูกับท้ายทอยไถสั้นติดหนังศีรษะ เส้นผมไม่ได้ดำสนิท แต่มีเหลือน้ำตาล หากเพ่งดูให้ชัดจะเห็นว่าบางส่วนของเงาสีทองอยู่จางๆ

เสื้อยืดกีฬาแขนกุดสีเทาเผยให้เห็นรอยสักสีดำเป็นลายพาดกลอนของเสือตรงต้นแขนขวา กางเกงขาสั้นส่วนรัดขอบปลาย รองเท้าผ้าใบเป็นสีเดียวกับเสื้อและมีขอบพื้นสีส้มสดใสเข้ากับสีของผ้ารัดข้อมือสำหรับจับ

เหงื่อ ไทเกอร์ดูราวกับนายแบบที่หลุดออกมาจากแค็ตตาล็อกแฟชั่นเลย
ทีเดียว

ในเมื่อไม่มีใครเห็น ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายวิ่งซิกแซกหลบคนเหล่านั้น
ที่ชายทั้งสองเคยเสนอให้ใช้เส้นทางที่ไม่พลุกลาน แต่ไทเกอร์ปฏิเสธ เขา
ชอบดูผู้คน แต่ไม่อยากจะสูงลิ้นกับพวกเขาก็ตาม

ชายหนุ่มวิ่งต่อไปจนถึงย่านท่องเที่ยวซึ่งมีถนนคนเดินอันคึกคัก เขา
ชะลอความเร็วและเหลือบดูจอโฆษณาเหนืออาคารพาณิชย์ริมถนนตามความ
เคยชินเพื่ออัปเดตเทรนด์ใหม่ไม่ให้หลุดกระแส พร้อมกับดิงหูฟังไอพอด
นาโนออกให้ได้ยินเสียงโฆษณาชัดๆ

ภาพเคลื่อนไหวที่กำลังฉายทำให้ผีเท้าของไทเกอร์สะดุด นัยน์ตาเบิก
กว้างด้วยความตะลึงราวกับถูกบางสิ่งกระแทกใส่อย่างจัง

เธอเป็นสาวน้อยหน้าตาคววมหวาน ห่มสไบสีชมพูกลับบัวกับโจง-
กระเบน เก้าอี้พวงดอกกระทุ่ม เผยลำคองามระหงแสนเย้ายวน

ท่วงท่าอ่อนช้อยยามเจ้าหล่อนหยิบจับเครื่องปรุงเพื่อทำอาหารชาววัง
อันเลิศรสทำให้จินตนาการของชายหนุ่มกระเจิดกระเจิงถึงขนาดคิดว่า คงดี
ไม่น้อยหากมีมือนุ่มนิ่มลูบไล้อยู่บนเรือนกายของตน เขาจะตระกองกอดเธอ
ไว้ ไล้ปลายนิ้วไปตามลำคอขาวผ่อง และโน้มหน้าสูดกลิ่นหอมของผิวสาว
ก่อนจะฝังคมเขี้ยวลงไปบนชอกคอ ซึมซับทุกสิ่งที่เป็นเธอ

ไทเกอร์ใคร่รู้ว่าเธอมีรสชาติอย่างไร

น่าเสียดายที่ภาพของสาวน้อยซึ่งมีลำคอย้วยวนที่สุดตั้งแต่ไทเกอร์
เคยเห็น ถูกแทนที่ด้วยผลิตภัณฑ์ปรุงรสอาหารที่เธอโฆษณา ก่อนจะเปลี่ยน
ไปเป็นสินค้าชนิดอื่น

ชายหนุ่มไม่ได้ยินเสียงในลำคอของตัวเองซึ่งใกล้เคียงกับเสียงคำราม
ของสัตว์ เขานิ่งหน้า รู้สึกถึงความพลุ่พล่านในอกอย่างไม่เคยเป็น มือทั้ง
สองร่อนระอุจนต้องยกมันขึ้นมาดู

ทรงเล็บแหลมคมของสี่งอกออกมาเพียงแค่เขามองภาพเร้าอารมณ์

ของหญิงสาวผู้นั้น ไทเกอร์ขมวดคิ้ว ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน
 ทันใดนั้น เสียงแตรรถยนต์ดังขึ้น พร้อมกับเสียงคำทอจากกลุ่ม
 วัยรุ่นชายหญิงในรถสปอร์ตสีแดงเพลิง

“ยื่นหาพระแสงอะไรนะ!”

ไทเกอร์เพิ่งรู้ว่าเปลือยออกมาอยู่กลางถนน อาจเป็นตอนที่หยุดดู
 ภาพของสาวน้อยแม่ศรีเรือนก็เป็นได้ ชายหนุ่มก้มศีรษะขอโทษและกระโดด
 กลับขึ้นไปบนฟุตพาท

“ขอโทษแค่นี้คิดว่าจะจบระเอะ ตั้งคี่ไม่มีซื้อรถ แม่ยังจะมาเดินเกะกะ
 ชาวบ้าน” คนขับตะโกนด่าเสียงอ้อแอ้

ชายหนุ่มไม่ต้องการมีเรื่องกับคนเมา เขาจึงหันหน้าหนี เตรียมออก
 วิ่ง อีกฝ่ายยังไม่หยุดหาเรื่อง

“ไอ้บ๊อดเอ๊ย แค่นี้ทำห็นี่ คิดว่าวิ่งเข้าเป็นเต่าคลานจะหนีรถสปอร์ตได้
 ระเอะ แน่จริงมาแข่งกันสิโว้ย”

เจ้าของรถเร่งเครื่องดังกระหึ่มอย่างทำท่าย แล้วออกตัวฉิว เกือบ
 ฉีกวงชนันท์ก่องเทียวที่ข้ามถนนจนต้องหลบกันจ้าละหวั่น ทั้งเสียงหัวเราะ
 เย้ยหยันของตนกับเพื่อนพ้องไว้ข้างหลัง โดยไม่เห็นเจ้าของดวงตาดูดัน
 ประดุจเลือกที่โกรธเกรี้ยวและพร้อมจู่โจม

ไทเกอร์จับตามองท้ายรถสปอร์ตซึ่งบิดเบไปตามทาง เพราะสติที่ใกล้
 จะครองไม่อยู่ของคนขับ

“เสียดายรถดี ๆ ชะมัด” ชายหนุ่มบ่น ก่อนออกตัวตามไปอย่างว่องไว
 ปานสายลม

เพียงเสี้ยววินาที เขาก็แซงรถคันนั้นได้ และดักกรออยู่ด้านหน้า รถ
 เบรกเฉียดล้นถนน คนที่นั่งอยู่ภายในตาเหลือกค้าง โดยเฉพาะคนขับซึ่ง
 อ้าปากพะงาบๆ อย่างไม่เชื่อสายตา

ร่างสูงใหญ่ก้าวไปประชิดตัวรถ เปิดประตูด้านคนขับด้วยหน้าตา
 เรียบเฉย ชัดกับดวงตาวาวโรจน์

“รู้แล้วใช่ไหมว่าใครไวกว่า”

“ไม่มีคำตอบเพราะทุกคนยังอึ้ง เขาก็ขยับเข้าไป แล้วก็ก้มหน้าในระดับเดียวกับเจ้าของรถ กวาดมองทุกคนอย่างดูัดัน

“ไม่เคยมีใครสอนหรือว่ามาไม่ขับ คนที่มีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดทำลิปมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์เป็นต้นไปถือว่าผิดกฎหมายและเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ...”

“อะ...อะ...ผี!”

“ไม่มีใครฟังเขาอีกแล้ว ผู้โดยสารทั้งหลายต่างวิ่งกระเจิดกระเจิงออกไปนอกรถ คนขับก็ตะเกียกตะกายหนีไปทางประตูคนนั่ง

“อะไรวะ ยังพูดไม่จบเลย” ไทเกอร์ส่ายหัวมองพวกเขาอย่างเซ็งๆ

ชายหนุ่มได้ยินเสียงแหลมสูงของฝูงค้างคาวที่เขาคุ้นเคย มันร้องเตือนจากท้องฟ้าจนต้องรีบก้มดูนาฬิกาสปอร์ตวอตซ์ซีพีทีเอสรุ่นใหม่ที่ล่าสุดซึ่งสามารถบอกระยะเวลา ความเร็ว และจำนวนแคลอรีที่ใช้ ตัวเลขดิจิทัลซึ่งเขาตั้งจับเวลาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

เขาสายไปมากแล้ว!

ไทเกอร์รีบกระโจนกลับเข้าเส้นทางเลียบหาด ก่อนชำเลื่องออกไปยังท้องทะเล ความมืดไม่ได้เป็นอุปสรรค เขาเห็นร่างที่ว้ายปราดอยู่ตรงผิวน้ำ นำหน้าไปไกลลิบ และดูเหมือนจะอยู่แนวเดียวกับร่างที่สยายปีกบินท่ามกลางฝูงค้างคาวบนฟากฟ้า

หัวใจของชายหนุ่มกระตุกเข้าหากัน เขาพุ่งตัวออกไปด้วยความเร็วสูงสุด รับรู้ถึงสรีระที่เปลี่ยนแปลงและหางลายพาดกลอนของเสื้อซึ่งงอกออกมา นัยน์ตากลายเป็นสีเหลืองทอง เขี้ยวแหลมคมยื่นยาวขึ้น กรงเล็บซึ่งเก็บเข้าไปแล้ว ก็มแทงออกจากมืออีกครั้ง

ความเร็วที่เพิ่มขึ้นทำให้ไทเกอร์สัมผัสถึงสายลมที่ปะทะใบหน้า ไฟจากท้องถนนกลายเป็นเพียงเส้นสีซึ่งลากยาวไปตามทางที่วิ่งผ่าน เส้นสายของแสงไฟน้อยลงทุกทีเมื่อชายหนุ่มออกจากเขตเมือง และเหลือเพียงความ

มีตสนิทยามเข้าสู่ป่ารกรังครีมีริมชายหาดอันร้างผู้คน

ไทเกอร์กระโดดข้ามโขดหินก้อนแล้วก้อนเล่า นัยน์ตาจับจ้องผืนน้ำ สลับกับแผ่นฟ้า ก้อนเพ่งมองผาสูงไกลประกาศารซึ่งมีคางคาวบินว่อน ตรงขอบผามีธงปักอยู่อย่างโดดเด่น

ร่างของชายหนุ่มซึ่งมีปีกเหมือนคางคาวร่อนลงจากฟ้า เข้าใกล้ธงมากขึ้นทุกที ไม่ไกลจากเขา ชายอีกคนกระโจนขึ้นจากผืนน้ำ เป็นพายโขดหินอย่างว่องไว เท้าเปลือยเปล่าของเขาติดกันเป็นพังผืดคล้ายตีนกบ ลำตัวมีครีบบางฉลาม และค่อยๆ หดเล็กลงผสานกับผิวกาย ตีนกบกลายเป็นนิ้วเท้าเมื่อเขากระโดดขึ้นไปถึงยอดผา คำร้องมาได้พร้อมกับชายคนแรก

แพ้นจนได้!

ไทเกอร์ฮึดฮัดอยู่ในใจ โทษใครไม่ได้ นอกจากตนเอง ชายหนุ่มวิ่งปราดเข้าไปสมทบกับพี่ชายซึ่งเลิกยื้อแย่งธง และลงมานั่งรอเขาอยู่บนชายหาด

“ทำไมช้าอย่างนี้วะ จะว่ามัวไปหลีสาวก็ไม่น่าใช่”

ชายผู้มีปีกเหมือนคางคาวร้องถาม เขาคือ ฮอว์ค พี่ชายคนโตซึ่งเป็นหนุ่มลูกครึ่งหล่อเข้ม มีจุดเด่นตรงคิ้วดกดำกับใบหน้าที่ทะเล้นเป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ ปีกของฮอว์คหายไปแล้ว เหลือเพียงเลื้อยคล้ายสกอตกับกางเกงยีนและรองเท้าผ้าใบ เขาแต่งกายรัดกุมที่สุดในบ้าน โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับพี่ชายคนรอง

ชาร์กสวมเพียงกางเกงผ้าสามส่วนซึ่งยังเปียกชุ่ม แผลงอกกว้างมีหยดน้ำเกาะพราว ในบรรดาสามพี่น้อง ชาร์กมีโครงหน้าละม้ายคนเอเชียมากที่สุด และมีรอยยิ้มอยู่เป็นนิตย์ เช่นเดียวกับตอนนี่ที่เขายกคิ้วล้อเลียนพี่คนโต

“เรื่องหลีสาวไม่ใช่ไทเกอร์แน่ แต่เป็นนายต่างหากละฮอว์ค”

“เฮอะ! คนเราก็ต้องดูของสวยๆ งามๆ ให้เจริญตาเจริญใจกันบ้างสิ” ฮอว์คยิ้มเผลอโดยไม่ปฏิเสธ

“ฉันจะฟ้องแพนนาย”

ชาร์กยูได้ตรงกับใจของน้องสุดท้อง ไทเกอร์มียัมพลางถอดเสื้อกีฬา แขนกุดออกจนเหลือแต่แผ่นอกเปลือยเปล่า เขาใช้ฝ่ามือข้อมือจับเหงื่อบน ใบหน้า ฟังพี่คนโตโต้กลับ

“ฉันก็จะฟ้องวิราเหมือนกันว่ามีรุ่นน้องมาติดนาย”

“ติดเตีตที่ไหนวะ ฉันแค่ช่วยจัดตารางสอนให้หน่อยๆ ตามประสา รุ่นพี่ที่ดีเท่านั้นเอง” ชาร์กบอกรัดเสียงแข็ง ก่อนผินหน้ามาทางไทเกอร์ “นายได้ที่ไหน ต้องเลี้ยงพวกเราตามสัญญา”

เป็นเรื่องปกติที่พวกเขาจะแข่งความเร็วกันโดยมีกฎว่าคนที่มาถึง สุดท้ายต้องเลี้ยงข้าว ทั้งสามผลัดกันช่วงชิงตำแหน่งชนะเลิศมาตลอด แต่ ส่วนใหญ่มักจะเสมอ ใครแพ้หลุดลุ่ยขึ้นมาสักคนจึงต้องถูกล้มทับ

“ใช่ นายต้องเลี้ยง แต่ลาบเลือดไม่เอาแล้วนะไว้ย คราวนี้ขอเป็นร้าน หูๆ อาหารอร่อยๆ ดริงก็ดีๆ เผื่อจะพาเนตรไปด้วย” ฮอว์คยิ้มเคลิบเคลิ้ม ราวกับดวงแฟนสาวไปถึงร้านที่วานี้แล้ว

“ดริงก็ดีๆ รี ได้สิ ฉันจัดให้”

ไทเกอร์ยิ้มกริม เข้างัดนมเมอแรงงาข้างที่เสียบไว้ตรงด้านหลังของ กางเกง แล้วเขี่ยข้อมือไปยังต้นมะพร้าวริมหาดท่ามกลางสายตาดูตึงตึงของ พี่ชาย และฝูงค้างคาวที่แตกฮือ

ชายหนุ่มพุ่งไปรับมะพร้าวสามลูกซึ่งร่วงลงมาอย่างแม่นยำ วางมัน บนพื้นทราย แล้วกลับมารับนมเมอแรงที่วนกลับมาสู่มืออีกครั้ง

“จะบ้าอะอะไร ใครใช้นายเอานมเมอแรงฟาโรห์มาเขี่ยมะพร้าว ถ้า แเบรตรู้ต้องด่าเป็งแน่” ฮอว์คโวยวาย

ไทเกอร์ยกไหล่อย่างไม่ใยดีหระ เขาเก็บอาวุธซึ่งทำจากงาช้างสีนวล หุ้ม ปลายด้านหนึ่งด้วยทองคำและแกะสลักพระนามของฟาโรห์ตุตันคาเมนเป็น ภาษาเฮียโรกลิฟ* มันเคยเป็นสมบัติของพระองค์ กษัตริย์อียิปต์โบราณใช้นมเมอแรงในพิธีล่าสัตว์เพื่อแสดงตนในฐานะผู้ปกป้องเทพเจ้าผู้สร้างและ

เป็นผู้รักษาระเบียบอันเหมาะสมในจักรวาลของชาวอียิปต์ คาถาโบราณในจารึกโลงศพยังกล่าวอีกว่านুমเมอแรงเป็นอาวุธของสุริยเทพ

แบรด ผู้นำเผ่าพันธุ์แวมไพร์อารยะมอบนুমเมอแรงให้แก่ไทเกอร์ตอนวันเกิดอายุสิบแปด มันเป็นอาวุธคู่กายและช่วยเขากำจัดแวมไพร์อสูรมาหลายครั้ง แต่ตามหลักตรรกะแล้ว นুমเมอแรงก็คือนুমเมอแรงอยู่ดี

“คนสมัยก่อนใช้นุมเมอแรงเพื่อช่วยในการดำรงชีวิต แล้วทำไมฉันจะใช้ไม่ได้ล่ะ”

“ยังมีหน้ามาพูดอีก แบรดบอกนายตั้งหลายทีแล้วไม่ใช่หรือนี่ว่านুমเมอแรงมีไว้เพื่อขจัดอุปสรรค ไม่ใช่ให้มาทำลายต้นไม้” พี่คนรองต่อว่า

“ฉันไม่ได้ทำลายต้นไม้ แคตัดมะพร้าวมาสามลูกเท่านั้นเอง ไมโตนไบมันด้วยซ้ำ พวกนายอยากให้ฉันเลี้ยงดริงก์ดีๆ ไม่ใช่รีง” ไทเกอร์วางมะพร้าวลงกับพื้น หันไปหาฮอว์คพร้อมกับแบมือรอ “ขอยืมมีดวายุหน้อยสิ”

“เอาไปทำไม” ฮอว์คย่นคิ้วอย่างงงวย ก่อนเบิกตากว้างพลางกอดมิดโบริธด้วยท่าทางหวงแหน “อย่าบอกนะว่าจะเอาไปเฉาะมะพร้าว อย่านะไวย์ มิดนี่เป็นของอิริคเคราแดงเชียวนะ”

คนเป็นที่หมายถึงนักรบไวกิงผู้โด่งดังในประวัติศาสตร์หลายพันปีก่อน มีดวายุของเขาหายสาบสูญไป ทั้งที่ความจริงแล้วอิริคเคราแดงมอบอาวุธคู่มือให้แก่แบรดซึ่งเคยร่วมรบมาด้วยกัน

“แค่นี้ก็หวง ไม่ง้อก็ได้”

ไทเกอร์ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบซองหนังที่เขาเย็บเองออกมา ภายใบบรรจุอุปกรณ์สารพัดชนิดราวกับกระเป๋าโดราเอมอน ชายหนุ่มดึงมีดพับ

° Hieroglyph เป็นอักษรภาพของชาวอียิปต์โบราณ พวกเขาเชื่อว่าเทพเจ้าโธ่เป็นผู้คิดค้น โดยเรียกชื่ออักษรว่า mdwt ntr (คำพูดของพระเจ้า) ส่วนคำว่า เฮียโรกลิฟ มาจากภาษากรีก ทิศทางการเขียนเป็นได้หลายแบบ ทั้งแนวนอน ซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย หรือแนวตั้ง จากบนลงล่าง การบอกทิศทางสังเกตได้จากการหันหน้าของรูปคนหรือสัตว์ ซึ่งจะหันเข้าหาจุดเริ่มต้นเสมอ

แหลมเพี้ยวที่เสียบไว้ออกมา กางมันออก แล้วกรีดเปลือกมะพร้าวด้วยพละกำลังหนักแน่น ก่อนแจกจ่ายให้พี่ชาย

“งกชะมัด” แม้จะบน ฮอว์คก็รับมาถือไว้ สีหน้าพึงพอใจยามสูดดมกลิ่นหอมของผลไม้

“ไม่รู้รึว่าน้ำมะพร้าวเป็นเครื่องดื่มที่ดีที่สุดสำหรับตอนนี้แล้ว มันมีน้ำตาลกลูโคสที่ร่างกายสามารถดูดซึมไปใช้ได้ภายในเวลาแค่ห้านาที และมีไโดเอทาร์มินเนอรัลส์ตั้งหลายชนิด อย่างโพแทสเซียม แคลเซียม แมกนีเซียม โซ...”

“พอเลยพอ ฉันซีก็กิจฟิงนายสาธยาย” ฮอว์คยกมือห้าม “ช่วยพูดภาษาคนให้เข้าใจหน่อยได้ไหม”

“แค่สรุปสั้นๆ ก็พอ” ชาร์กริบสนับสนุน

“ฉันจะบอกว่าคุณน้ำมะพร้าวเป็นสปอร์ตดริงก์จากธรรมชาติ เพราะมีเกลือแร่ที่จำเป็นหลายชนิด และช่วยทดแทนการเสียน้ำหลังออกกำลังกายได้ดีมากเชียวละ”

ไทเกอร์สรุป ก่อนได้ยินเสียงถอนหายใจยาวเหยียดจากพี่ๆ ชายหนุ่มไม่ถือสา เพราะเป็นเรื่องปกติที่เขามักลืมตัวเล็กเซอร์วิทยาศาสตร์จนทุกคนต้องเตือน เขาล้วงหยิบช้อนสีน้ำตาลแก่ออกมาสามคัน ส่งให้พี่ชาย

“ช้อนย่อยสลายได้ ทำจากแป้งข้าวเหนียวดำ เพื่อเอามาแคะเนื้อมะพร้าวไง แล้วนี่ หลอดดูด สกัดจากแป้งข้าวเหนียวดำเหมือนกัน”

ไทเกอร์ใช้อีกมือดึงหลอดเล็กๆ ออกมา แต่ละคนทำหน้าที่ขยาด ไม่มีใครยอมรับไปถือไว้

“ขอบใจ แต่คราวก่อนช้อนข้าวหอมมะลิของนายละลายหายไปไหนปากฉัน ฉันขอยกชดเลยดีกว่า”

ฮอว์คยกลูกมะพร้าวขึ้นดื่มดั่งอึกๆ ชาร์กยิ้มเหยออย่างขอโทษ แล้วทำตาม ไทเกอร์จึงจุ่มหลอดลงไปในน้ำมะพร้าวเสียวเอง หลังดื่มไปไม่กี่อึก เขาก็หน้าเหยเหก เพราะรสชาติของข้าวเหนียวด่าละลายปนไปกับน้ำ เห็นที่คง

ต้องพัฒนาสูตรใหม่อีกตามเคย

“นายมันแต่เอาเวลามาประดิษฐ์ของไร้สาระ แล้วเมื่อไหร่จะหาสารแทนเลือดมนุษย์ได้สำเร็จล่ะ” ชาร์กเปรยหลังจากวางลูกมะพร้าวลงบนพื้นทราย

ไทเกอร์นิ่งไปอย่างหนักใจ เขาได้รับมอบหมายจากเบรดดีให้ค้นคว้าหาสารแทนเลือดมนุษย์โดยทำงานวิจัยต่อจากโครงการค้นหาเลือดเทียมของนักวิทยาศาสตร์แวมไพร์อารยะในอดีต และได้แองเจิล แวมไพร์สาวรุ่นพี่มาช่วยอีกแรง

“ฉันก็พยายามอยู่ ไม่นานหรอกนี่ อาจสำเร็จก็ได้ ภาควิชาฉันจะมีศาสตราจารย์มาใหม่ซึ่งศึกษาเรื่องนี้อยู่พอดี งานวิจัยของโพรเฟสเซอร์นิตาสอดคล้องกับงานวิจัยที่เบรดดีให้ฉันอ่าน โพรเฟสเซอร์อาจช่วยเราได้ ถ้าท่านยอมรับให้ฉันฝึกงานในแล็บของท่าน”

“จันก็ดี เราจะได้มีแรงซะที ไม่ต้องทนทิวเลือดมนุษย์ และฝันดื่มน้ำวิตามินวีเอชกับน้ำมะระชั้นกขมๆ อีก”

ฮอว์คเบะปาก ไทเกอร์เองก็ขมลูกชู้ เขากลับน้ำขมปีชนิดหลังมากเสียจนแค้ได้ยื่นคำว่า ‘มะระชั้นก’ ชายหนุ่มก็ขมลูกเกรียว

“ฉันว่าอร่อยดีออก” ชาร์กซัดด้วยรอยยิ้ม

“มีนายอร่อยอยู่คนเดียวเท่านั้นแหละ” ฮอว์คทำหน้าที่พะอืดพะอม

ชาร์กหัวเราะ ก่อนหันออกไปยังท้องทะเล ใบหน้าของเขาซีริมลงเหม่อลอยราวกับอยู่ในโลกส่วนตัวที่ยากจะเข้าถึง

“เป็นอะไรวะ” พี่คนโตถาม

“ฉันคิดถึงทรายแก้ว ถ้าเธอยังอยู่ ป่านนี้คงมาเล่นน้ำอยู่แถวนี้ แอบฟังพวกเราคุยกัน แล้วเก็บมาลือ”

คำตอบของชาร์กทำให้พี่กับน้องชายสบตากันและเงยบงันตามไปด้วย ทรายแก้วเป็นเงือกสาว เพื่อนสนิทของชาร์ก เธออาศัยอยู่ในท้องทะเลแถบนี้มานับนาน แม้ไทเกอร์ไม่ค่อยได้พูดคุยกับทรายแก้ว เขาก็ใจหายกับการ

จากไปของเธอ

ในการต่อสู้กับแวมไพร์อสูรระดับหัวหน้าเมื่อหลายเดือนก่อน ทราเย-
แก้วยอมสละชีวิตของตัวเองเพื่อช่วยชาร์ก แม้เวลาจะผ่านมาพอสมควรก็
ไม่อาจบรรเทาความโศกเศร้าที่ต้องเสียเธอไป

“มาตี๋มให้ทราเยแก้วกันเถอะ”

ฮอว์คยกลูกมะพร้าวขึ้น น้องชายทั้งสองพยักหน้า

“แต่ทราเยแก้ว”

พวกเขายกน้ำมะพร้าวขึ้นตี๋ม ไทเกอร์หน้าเหี้ยกับรชชาติสุดพิลึกของ
มัน แต่เพราะชาร์กเศร้า เขาจึงเชื่อใจซิมไปด้วย ทั้งสามยืนไว้อาลัยให้แก่เงือก
สาว ก่อนชาร์กจะทำลายความเงียบ

“รีบไปนอนกันเถอะ ตั้งแต่พຼ່งนี้จนถึงวันอาทิตย์นายมีแข่งรถไม่ใช่
หรือไทเกอร์ น่าจะพักมากๆ นะ”

น้องสุดท้องพยักหน้า เขาเป็นนักแข่งรถอาชีพ ผ่านการแข่งขันทั้งใน
ระดับประเทศและทวีปเอเชียมาอย่างโชกโชน ถือเป็นตัวเก่งที่ทุกคนจับตามอง

“จริงด้วย รายการใหญ่ซะด้วย ฉันอยากไปดูใจจะขาดแล้ว” ฮอว์ค
ถูมือด้วยท่าทางกระเหียนกระหือรือ

“ดูพริตตีละสิ” ไทเกอร์ดักคอ

“ใช่ เอ๊ย! ไม่ใช่ไวย์ ฉันจะไปดูพริตตีทำไมในเมื่อมีแฟนอยู่แล้วทั้งคน
ฉันอยากดูนายชนะต่างหาก” เขาตอบว่าไทเกอร์ดั่งบ้าๆ

“นายต้องชนะแน่นอนอยู่แล้ว” ชาร์กกอดคอน้องคนเล็กอีกข้าง

ไทเกอร์ยิ้มให้พี่ชายทั้งสองโดยไม่ตอบอะไร จุดหมายในการแข่งรถของ
เขาไม่ได้มีไว้เพื่อชนะ แต่เป็นเหตุผลอื่นซึ่งคงมีแค่เขากับเบรดเท่านั้นที่รู้

สามพี่น้องคุยกันอีกชั่วครู่ ก่อนแยกย้ายเข้าบ้าน ยกเว้นไทเกอร์ซึ่ง
ขอตัวไปหยิบเอกสารสำคัญในห้องทดลอง

ชายหนุ่มไต่บันไดขึ้นไปบนหน้าผาซึ่งมีประการการตั้งเด่น เขาตรงไป

ยังกระท่อมไม้สีน้ำตาลเยื้องประการหลังนั้นรอบกายเต็มไปด้วยต้นหางนกยูงสูงใหญ่ กลีบดอกสีส้มแดงเคลื่อนไหวตามพื้นราวกับผีนิพรม

ไทเกอร์บิดคางคาวที่ห้อยตัวอยู่เหนือขอบประตูกระท่อมออกไป เขาจับลูกบิดประตู ชะงักเมื่อได้ยินเสียงหอมของสุนัขขี้ขี้กันเป็นทอดๆ ชายหนุ่มจำต้นเสียงของพวกมันได้ดีว่ามาจากเจ้าโคนัน จำฝูงไซบีเรียนฮัสกี ลูกของโคโคซึ่งล่องลับไปแล้ว

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่สุนัขชุดนี้เหล่านี้จะเห่าหอนในยามค่ำคืน ทว่าไทเกอร์รับรู้ความหมายของพวกมัน

มีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น!

ชายหนุ่มกวาดมองรอบตัวด้วยความระแวงระวัง รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวใกล้กับแนวต้นหางนกยูงใกล้บ้านใหญ่ เขาหันขวับไป ไม่มีสิ่งใดอยู่ตรงนั้น

ฉับพลันหางตาของไทเกอร์เห็นบางอย่างวับแวบอยู่ตรงประการริมเชิงผา เขาหมุนตัวตาม และเห็นเงาร่างของผู้หญิงใส่ชุดกางเกงหนังสีดำสนิท ผมยวสยายบดบังจนไม่เห็นใบหน้า

เพียงกะพริบตา เธอก็หายไป!

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปยังประการพลางเหลียวไปรอบๆ ไม่มีร่องรอยของใครสักคน ไทเกอร์เกือบเชื่อว่าตัวเองตาฝาดจนกระทั่งเห็นรอยเท้าเล็กๆ บนพื้นดิน

เขาทรุดกายลงและฟ่งพินิจ มันเป็นเรื่องที่แปลกมาก ราวกับเจ้าของไม่ลงน้ำหนักที่สันเท้าเหมือนคนปกติ แต่กลับเน้นตรงปลายเท้า คล้ายคนที่เขย่ง หรือเดินไม่ถนัด

เสียงสุนัขเห่าหอนเย็นยะเยือกขึ้นมาอีกครั้ง ขนคอของไทเกอร์ลุกชัน เจ้าหมาเหล่านั้นได้กลิ่นเดียวกับเขา

กลิ่นของอันตรายที่กำลังมาเยือน!

๒

สนามแข่งรถพีระอินเตอร์เนชันแนลเซอร์กิตพัททยา คึกคักไปด้วยผู้คนจากทุกสารทิศที่หลงใหลกีฬามอเตอร์สปอร์ต เพราะศึกชิงจ้าวความเร็วรถยนต์ทางเรียบนัดเปิดฤดูกาลได้ระเบิดขึ้นแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

ไทเกอร์มาถึงสนามแข่งตอนเช้าตรู่เหมือนเคย ชื่อเสียงของชายหนุ่มดังดุดสื่อมวลชนให้มาทำข่าว โดยเฉพาะเมื่อเขาทำเวลาทั้งในรอบควอลิฟายและในการแข่งขันวันแรกได้ดี ชายหนุ่มจึงยังเป็นທີ່จับตามอง

ไทเกอร์จัดเป็นนักแข่งรถระดับมือโปร ความหลงใหลในกีฬาทำความเร็วเกิดขึ้นตั้งแต่เขาอายุเพียงแปดปี ก่อนหน้านั้นไทเกอร์รักที่จะวิ่งและได้เป็นนักกรีฑาของโรงเรียน ทว่าเขากลับรู้สึกว่าการวิ่งก็ยิ่งซ้ำเกินไป เขาควรจะไปได้ไวกว่านั้น

แบรดคือคนเดียวที่รับรู้ถึงความอัศจรรย์ในกายเขา วันเกิดอายุแปดขวบ แบรดมาหาไทเกอร์ ฮอว์ค และชาร์กเหมือนทุกปี ตามปกติแล้วเขาจะมอบของขวัญวันเกิดให้แก่เด็กชายคนละหนึ่งชิ้น ในปีนั้นไทเกอร์เป็นคนเดียวที่ไม่ได้ของขวัญ

เด็กชายเก็บความน้อยใจไว้ จนกระทั่งตกตึกหลังงานเลี้ยงวันเกิดผ่านไป แบริดก็พาเขาไปยังสนามแข่งโกคาร์ทตามลำพังสองคน

คืนนั้นไทเกอร์ได้สัมผัสความน่าหลงใหลของการขับรถแข่ง ความคุมเครื่องยนต์ให้แล่นนิ่วไปพร้อมกับใจเขา รู้สึกถึงสายลมเย็นจัดที่ปะทะร่างกาย และอะดรีนาลินซึ่งไหลหลั่งได้มากกว่าการวิ่ง ความอัดอั้นที่เก็บกักไว้ระเบิดออก เขาสัมผัสได้ถึงความสุขอันแท้จริง และการมีชีวิตชีวาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ของชั่ววูวนั้นเกิดอายุแปดขวบจึงเป็นของชั่ววูวซึ่งไทเกอร์ประทับใจมากที่สุด

นับตั้งแต่วันนั้นไทเกอร์ก็ไม่เคยหยุดขับรถ เขาพัฒนาถึงขั้นแข่งขันโกคาร์ทระดับเยาวชนและได้เป็นแชมป์ตั้งแต่อายุเก้าปี ฝีมือของไทเกอร์เข้าตานักแข่งรถระดับตำนาน พลทาบตามเขาให้เข้าร่วมทีม ฝึกปรือไทเกอร์จนเขาเลื่อนขั้นมาแข่งรถยนต์ในอีกไม่กี่ปีหลังจากนั้น

ความเร็วกับไทเกอร์เป็นของคู่กัน เขาจึงกวาดรางวัลมากมายทั้งในและนอกประเทศสมใจผู้เป็นครู สปอนเซอร์ต่างๆ ยื่นข้อเสนอเป็นผู้สนับสนุน ทีมแข่งรถของบริษัทใหญ่ยักษ์หมายจะดึงตัวเขาไป ทว่าไทเกอร์พอใจที่จะอยู่ในทีมของพลตามเดิม

ความพึงใจของเขาไม่ได้อยู่ที่เงินทูลันฟ้า หรืออุปกรณ์เครื่องยนต์ราคาสิบลีวซึ่งทีมใหญ่ยักษ์ทั้งหลายมี เขาต้องการเพียงครูที่ทุ่มเทให้ตนอย่างจริงจัง รักและสนับสนุนเขาไม่ต่างจากพ่อ บางทีพลอาจใกล้ชิดไทเกอร์มากกว่าแบริด บิดาแท้ๆ เสียด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เหตุใดเขากับแบริดกลับมีสายใยเชื่อมโยงกันและกันเสมอ

แบริดเป็นเพียงผู้เดียวที่รู้ว่าจุดหมายในการขับรถแข่งของไทเกอร์ไม่ได้มีไว้เพื่อคว้าตำแหน่งชนะเลิศ เขาต้องการแค่ทำในสิ่งที่ตนรัก

เหนือไปกว่านั้นยังมีอีกจุดประสงค์ซึ่งเป็นข้อเดียวกับที่แบริดต้องการสอนลูกชาย ชายหนุ่มเพิ่งรู้ความจริงข้อนี้เมื่อสองปีก่อน

พลังพิเศษของไทเกอร์ปรากฏขึ้นในวันเกิดปีที่สิบแปดของเขา ตอนนั้นชายหนุ่มไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จู่ๆ เขาก็วิ่งเร็วจนตัวเองยังตกใจ ยิ่งวิ่งร่างกายก็ยิ่งเปลี่ยนแปลง นัยน์ตาเปลี่ยนสี เขี้ยวคมกริบงอกออกมาเช่นเดียวกับกรงเล็บและหางที่ยื่นยาว

ไทเกอร์ต้องทำความเข้าใจอยู่นานกับความผิดปกติของร่างกายและพลังความเร็วอันคาดไม่ถึงจนเกือบคิดว่าตนเป็นมนุษย์ประหลาด เขาปิดกั้นพี่ชายกับมารดาอยู่นาน แอบค้นคว้าทดลองเพื่อหาวิธีแก้ไข มาทราบทีหลังว่าฮอว์คกับชาร์กก็เผชิญเหตุการณ์เหลือเชื่อและวิตกกังวลไม่ต่างกัน

สุดท้ายไทเกอร์ก็ได้รับความจริงจากเบรดว่าตนคือแวมไพร์เผ่าอารยะและเป็นลูกชายคนที่สามของเขา เบรดบอกกับไทเกอร์ยามพายุตรศายออกมาฝึกการควบคุมพลังในป่าหลังบ้าน

‘เหตุผลที่ฉันตั้งชื่อเธอว่าไทเกอร์ก็เพราะว่าเธอคือพยัคฆ์ร้ายผู้มีความว่องไวเหนือใครบนผืนแผ่นดินไม่ต่างจากเสือซึ่งมีฝีเท้ารวดเร็วที่สุดในโลก ก่อนหน้านั้นเธอยังเด็กเกินกว่าจะแสดงพลังยิ่งใหญ่นี้ออกมา แต่ความเร็วที่พลุ่งพล่านอยู่ในร่างกายจำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อย ฉันจึงฝึกให้เธอขับรถโกคาร์ตเพื่อ让她ทำความคุ้นเคยกับความเร็วที่เธอต้องเผชิญในวันข้างหน้า พร้อมกับปลดปล่อยพลังซึ่งอัดอั้นอยู่ในร่างกายออกมาอย่างไรล่ะ’

ไทเกอร์จำได้ว่าเบรดยิ้มเล็กน้อยตรงมุมปาก ตูลิกลับ แต่แฝงไว้ด้วยความปรานี

‘อีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันอยากให้เธอขับรถแข่งก็เพื่อให้เธอเข้าใจถึงแก่นแท้ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความเร็ว’

เบรดจับบ่าทั้งสองของเขา สบตามองมาอย่างจริงจัง

‘จำไว้นะไทเกอร์ ยิ่งเร็ว ยิ่งนิ่ง ยิ่งเงียบ ยิ่งสงบ ความเปลี่ยนแปลงและความพลาดพลังเกิดขึ้นได้เพียงเสี้ยววินาที ยิ่งเธอว่องไวกว่าคนอื่น ชีวิตของเธอจึงเสี่ยงมากกว่าพวกเขา แต่ถ้าใจของเธอนิ่ง เธอจะรับมือกับทุกปัญหาได้หมด ไม่ว่าเธอกำลังขับรถแข่งหรือวิ่งด้วยเท้าทั้งสอง’

ถ้อยคำของเบรตตรงกับใจของไทเกอร์ การขับรถแข่งคือการซาร์จพลังของพรีค็อกซ์ร้ายจ้าวความเร็ว เป็นกิจกรรมสำคัญที่ทำให้เขาได้ฝึกจิตจนนิ่ง ไม่ยี่หระต่อสถานการณ์กดดัน ช่วยให้สมองปลอดโปร่ง ไช้ทุกปัญหาได้หมด

หลังขับรถแข่งทุกครั้งชายหนุ่มมักประดิษฐ์สิ่งของเป็นชิ้นเป็นอันหรือค้นคว้าทดลองวิทยาศาสตร์ที่ติดขัดมานานได้สำเร็จ แม้ปัจจุบันไทเกอร์จะวิ่งได้เร็วกว่ารถแข่ง เขาก็ยังรักที่จะขับมันโดยไม่คิดเลิก

การแข่งขันรถยนต์ทางเรียบชนิดนี้ของไทเกอร์เป็นรุ่นซูเปอร์คาร์^๒ ชายหนุ่มอยู่ในพิตสตอปซึ่งเป็นห้องกว้างไร้ประตูหน้าต่าง ตั้งอยู่ภายในอาคารแถวยามูมหนึ่งของสนามแข่ง รอบกายมีรถของเขากับเพื่อนร่วมทีม รวมทั้งยางอะไหล่และเครื่องมือต่างๆ สำหรับรถแต่ละคัน ไม่ต่างจากยกตู้รถยนต์มาไว้ที่นี่

รถของไทเกอร์คือ Mazda RX-8 สีส้ม ตกแต่งลวดลายสีดำสลักขาว ติดโลโก้ของสปอนเซอร์ทั้งหลาย กับชื่อภาษาอังกฤษและหมายเลขประจำตัวรถ ด้านข้างรถมีใบหน้าของเสือโคร่งลวดลายสีดำบนพื้นส้มอัปาคำราม

ชายหนุ่มยืนอยู่ใกล้พลซึ่งควบคุมการทำงานของช่างด้วยความแข็งขัน แต่ละคนล้วนมือไม่ว่าง ส่วนหนึ่งเปิดฝากระโปรงดูเครื่องยนต์ อีกส่วนนั่งวนอยู่กับการตรวจสอบช่วงล่างของรถ และยังมีทีมงานซึ่งถือเครื่องเก็วจัตุลมยางจัมไปตามล้อ

นักแข่งหลายคนอาจใช้เวลาก่อนการแข่งขันพักผ่อนในคอนเทนเนอร์ปรับอากาศซึ่งตั้งอยู่หลังพิตฯ ไทเกอร์กลับชอบที่จะอยู่กับรถมากกว่า นอกจากจะได้รู้สึกสภาพของรถยนต์เพื่อวางแผนการขับให้เหมาะสมแล้ว ชาย

^๒ Super Car หมายถึง รถยนต์หายาก ผลิตรออกมาเป็นกรณีพิเศษเพียงรุ่นละไม่กี่คัน มีสมรรถนะสูง ราคาจึงสูงตามไปด้วย

หนุ่มยังชอบศึกษาการทำงานของช่างและเครื่องยนต์กลไกตามประสา นักประดิษฐ์

ขณะที่กำลังพูดคุยกับพลและนายช่าง กลิ่นหอมหวานก็ลอยมาเตะจมูก ไทเกอร์เข้าอย่างจัง มันไม่ใช่กลิ่นที่รุนแรง แต่หอมระรื่นเข้ายวนใจอย่างยิ่ง ชายหนุ่มละสายตาจากเครื่องยนต์ เขาถลาออกไปนอกพิตส์ตีอปกวาดตาไปรอบๆ ดมหาที่มาของกลิ่นอันยั่วเข้าชวนให้หัวใจเต้นในจังหวะผิดแผก เลือดลมพลุ่งอยู่ในอก ใครอยากหาต้นตอของมัน

ทันใดนั้น กรงเล็บแหลมคมงอกยาวขึ้น นัยน์ตาสีน้ำตาลแก่เบิกกว้าง เกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่?

ใครบางคนคว่ำหมับเข้าที่บ่าของเขา ไทเกอร์หันไป กรงเล็บแหลมเพี้ยวเฉียดใบหน้าคนผู้นั้นเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด

“ฉันเองไทเกอร์” ชาร์กจ้องมองมาราวกับเขาเป็นตัวประหลาด ก่อนขมวดคิ้วเคร่ง “มีอะไรไร้เปล่า ทำไมถึงงอกเล็บออกมาตอนนี้ เดี่ยวคนก็เห็นหรือ?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ดีๆ ก็ได้กลิ่นหอมของอะไรบางอย่าง แล้วเล็บก็งอกออกมาที่นั่นแหละ” ชายหนุ่มมองมือตัวเองอย่างไม่เข้าใจหลงใช้พลังควบคุมให้เล็บเหล่านั้นหดกลับเข้าไป

“ฉันไม่เห็นได้กลิ่นอะไรเลยนอกจากน้ำมันเครื่อง” ชาร์กทำจมูกพุดพิด

“ช่างมันเถอะ คงไม่มีอะไรหรอก”

ไทเกอร์ถอนใจ ประสาหรับกลิ่นของเขาอาจจะเลือนไปจริงๆ ชายหนุ่มพยายามปิดความข้องใจออก เขาหันไปยิ้มให้ตาน้อยซึ่งตามหลังชาร์กมาและกำลังคุยจ้อกับพลอย่างสนิทสนม

ตาน้อยเป็นคนเก่าแก่ของมารดา ผู้เป็นทั้งพ่อบ้าน คนสวน นายช่างประจำบ้าน และครูคนแรกที่สอนไทเกอร์ประดิษฐ์ข้าวของต่างๆ ตามปกติ

แล้วตาน้อยไม่ชอบออกไปนอกบ้าน แต่ทุกครั้งที่ไทเกอร์แข่งรถ ชายชราไม่เคยพลาดแม้แต่รายการเดียว ตาน้อยเป็นคนโปรดของพลและหมู่ช่างตั้งแต่เขาเดินเข้ามา ช่างทั้งหลายก็ทักเกี้ยวเพราะคุยเรื่องเครื่องยนตร์กลไกกันจนถูกคอก

“สู้ๆ นะครับคุณไทเกอร์” ตาน้อยเอ่ยปากทันทีที่เสร็จจากการทักทายผู้คน

“ครับ ผมไม่ทำให้ตาน้อยผิดหวังแน่” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ แล้วชะเง้อมอง “ฮอว์คล่ะครับ”

“คงโอ้อวดดูจริตดีตามเคยนั่นแหละครับ” ตาน้อยหัวเราะเบาๆ

“แม่ให้บอกนายว่าจะมาซ่าหาน้อย กำลังทำขนมกับวิรา จะเอามาให้พี่พลกับพี่ๆ ช่าง พวกฉันก็ใจรื้อนอยากมาให้กำลังใจนายไวๆ คุณเนตรก็เลยอาสาไปรับแม่กับวิราให้” ชาร์กเอนตัวเข้ามาใกล้ แล้วบึ้งปากกระซิบ “ตอนแรกป้าปอจะมาด้วยนะ โชคดีกองถ่ายละครสั่งให้แก้บทด่วน ไม่งั้นละนายเอ๋ย”

สองพี่น้องทำหน้าที่ขยาดพร้อมกันโดยไม่เหน็ดเหนื่อย ป้าปอที่ชาร์กกล่าวถึงคือ ปอแก้ว เพื่อนสนิทของเพ็ญพัทธ์ มารดาของพวกเขา ปอแก้วเป็นนักเขียนบทละครโทรทัศน์มือฉกาจ และยังคงตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของเพื่อนรัก เนื่องจากเพ็ญพัทธ์เป็นนักเขียนนวนิยายซึ่งได้รับฉายาว่า ‘สตีเฟน คิงส์’ เมืองไทย ผลงานทั้งหมดเป็นแนวสื่กลับสยของขวัญ ได้รับความนิยอย่างกว้างขวางทั้งในและต่างประเทศ โดยแปลเป็นภาษาต่างๆ มาแล้วกว่าสามสิบภาษา

ไทเกอร์ไม่ได้รังเกียจปอแก้ว เพียงแต่ทุกครั้งที่เธอมาเยี่ยมเยียนเขาถึงสนามแข่งเป็นต้องเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นกับไทเกอร์และเพื่อนร่วมทีม ไม่ว่าจะป็นรถเสียหรืออุบัติเหตุจนแข่งต่อไม่ได้ โดยหลังเกิดเหตุ ปอแก้วจะทำตาเหลือกขึ้น ตัวลั่นเทาคล้ายคนทรงเจ้าเข้าผี และกระซิบด้วยเสียงแหบต่ำว่า

‘เห็นไหม ฉันเตือนแล้วก็ไม่เชื่อ’

ทุกคนในที่มึนจึงหัวน้เกรงการมาของปอแก้ว ในเมื่อวันนี้เธอไม่มา ไทเกอร์จึงผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก

“งไอ้เสือน้อยเจ้าสนาม” ฮอว์คส่งเสียงล้อเลียนมาแต่ไกลด้วยฉายาซึ่งแฟนคลับสาว ๆ ตั้งให้ไทเกอร์เมื่อครั้งที่เขายังแข่งโกคาร์ท ชายหนุ่มไม่เคยชอบชื่อนี้ พี่ชายรู้ดีจึงเอามาล้อเป็นประจำ

“ไปดูพริตตีมาอีกละสิ” ไทเกอร์นิ้วหน้าดู

“เออสิวะ น้องๆ เขาอุตส่าห์แต่งตัวมาสวยๆ ไม่ช่วยดูก็เสียความตั้งใจของน้องเขาหมด” คนพูดทำท่าเป็นการเป็นงาน ก่อนจะสูดปาก “นายเอ๊ย แต่ละคนเอกซ์ๆ อืมๆ ทั้งนั้นเลยวะ ขาวจี้จะน่าเสียะ”

“เดี๋ยวกก็ได้เจี๊ยะลูกตบแฟนนายหรอก” ชาร์กเตือนอย่างหมั่นไส้

“ฉันแค่เปรียบเปรยให้ฟังเฉยๆ ไม่ได้จะไปเจี๊ยะจริงชะหน่อย พวกนายน่าจะให้เห็นนะ มีคนหนึ่งเอกซ์สุดยอดจนฉันเกือบลืมน้องๆ วงบลูเบอร์รี่ไปเลย สงสัยหน้าใหม่วะ ไม่เคยเห็น คนรุ่มถ่ายรูปตริ่ม ฉันยังอยากกลับไปดูอีกเลย”

ท่าทางของฮอว์คเคลิบเคลิ้มไหลหลงจนน่าขัน ผู้หญิงในแบบที่ฮอว์คชอบล้วนมีขนาดหน้าอกตั้งแต่คับซีเป็นต้นไป ทั้งที่ในความเป็นจริงเนตรนาแฟนสาวของเขาหยุดการเจริญเติบโตอยู่ที่คับเอเท่านั้น

ฮอว์คสาธยายถึงพริตตีสาวสวยไปอีกนาน ดูท่าคงไม่จบง่ายๆ ไทเกอร์จึงฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ปล่อยความคิดให้ลอยไปถึงกลิ่นหอมละมุนไร่ที่มา ชายหนุ่มไม่รู้ตัวเลยว่าแผลอแสดงสีหน้าคร่ำเคร่งออกไปจนได้ยินเสียงพี่คนโต

“เป็นอะไรวะ ดูเครียดๆ”

“ยังคิดเรื่องกลิ่นอะไรนั่นอยู่รี หรือว่ากังวลเรื่องผู้หญิงที่แก่เห็นตรงประเภท” ชาร์กถามด้วยสีหน้าห่วงใย

พูดเรื่องนี้ขึ้นมา ใบหน้าของไทเกอร์จึงขมึนลงไปอีก หลังจากค้นพบ

รอยเท้าปริศนา เขาก็เรียกพี่ชายมาดู พวกเขาตามหาผู้หญิงในชุดดำเกือบทั้งคืน ไม่มีใครเห็นเธออีกเลย จนบัดนี้ยังไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร แม้แต่ใบหน้าก็ไม่เห็น

“นายก็เห็นรอยเท้าคู่นั้นนี่”

“อย่าเพิ่งคิดเรื่องอื่นเลย ไทเกอร์ วันนี้เป็นวันสำคัญของนาย นายควรคิดแต่เรื่องแข่งรถนะ” ชาร์กเตือน

“ชาร์กพูดถูก” ฮอว์คพยักหน้า “ปัญหาว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใครคือปัญหาที่เราสามคนสามารถช่วยกันได้ แต่เรื่องการแข่งรถคือสิ่งที่นายต้องทำให้สำเร็จเพียงคนเดียว หลังจากนั้นเราค่อยมาตามหาเธอต่อก็ก็น่าจะไม่สาย”

ไทเกอร์มองพี่ชายทั้งสองแล้วคลี่ยิ้ม ความกลัดกลุ้มในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นมลายหาย เหลือเพียงปัจจุบันตรงหน้าเท่านั้น

“ตกลง ฉันจะไม่คิดเรื่องอื่น นอกจากเรื่องแข่งรถ”

“ให้มันได้อย่างนี้สิไอ้น้องชาย”

ฮอว์คยิ้มกว้าง ก่อนสามพี่น้องจะสบตากัน ถ้ายทอดกำลังใจจากพี่ๆ
สู่น้องชาย

เมื่อกำลังใจเต็มร้อย การแข่งขันซึ่งเริ่มต้นในช่วงบ่ายอันร้อนระอุจึงไม่เป็นปัญหาสำหรับไทเกอร์

ชายหนุ่มแต่งชุดแข่งรถซึ่งเป็นเสื้อกางเกงติดกันสีดำสลบขาวติดโลโก้ของสปอนเซอร์ และสวมรองเท้าผ้าใบสีดำ เขาพยักหน้าให้พี่ชายซึ่งยืนอยู่คู่แฟนสาว รวมทั้งตาน้อย ก่อนเดินตรงไปหามารดา

รอยยิ้มของแพทย์พัทตร์เปี่ยมไปด้วยความรักใคร่ ชายหนุ่มรู้มาตลอดว่าเธอหาใช่มารดาที่แท้จริงไม่ แต่แพทย์พัทตร์ก็รักเขากับพี่ชายประดุจลูกในอุทร เขาเองก็รักเธอมากเช่นกัน

ไทเกอร์กระพุ่มมือไหว้มารดาที่อกของเธอ ขอพรดังที่ทำเสมอตั้งแต่การแข่งขันโกคาร์ทครั้งแรกจนถึงปัจจุบัน แพทย์พัทตร์จับมือลูกชาย ดึงเขา

เข้ามาถอดไม่ต่างจากไทเกอร์ยังเป็นเด็กตัวน้อยที่เธอเลี้ยงมากับมือ

“ไทเกอร์” เธอเงยหน้ามองเขา เอื้อมมือลูบศีรษะของชายหนุ่มอย่างอ่อนโยน “แม่ขออวยพรให้คุณประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ และขอให้ลูกแม่ปลอดภัย ไม่มีอุบัติเหตุหรืออุปสรรคใดๆ มาแผ้วพาน ชนะหรือไม๊ ไม๊ใช่เรื่องสำคัญ ขอเพียงลูกทำให้ดีที่สุดก็พอนะจ๊ะ”

“ขอบคุณครับแม่” เขาไหว้เธออีกครั้ง กอดมารดา และหอมแก้มเธอสองฟอดใหญ่ ก่อนก้าวตรงไปยังรถแข่งคันเก่ง

ตอนนั้นเองที่กลิ่นหอมอบอวลกรุ่นกำจายมาอีกครั้ง กรงเล็บเสื้อของไทเกอร์เกือบจะงอกยาวอยู่แล้ว โชคดีที่เขาระวังตัวและบังคับให้มันกลับไปสู่อีกเต็ม

ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเพียงชั่วแวบไม่อาจหลุดรอดสายตาเฉียบคมของฮอว์คกับชาร์กไปได้ ทั้งสองรีบปรายตาประกบข้าง

“ได้กลิ่นอีกแล้วหรือ” ชาร์กกระซิบถาม

“กลิ่นอะไรวะ เมื่อเข้าฉันก็อาบน้่านะ” ฮอว์คทำจมูกฟุดฟิด ดมทุกอย่าง แม้กระทั่งใต้ซอกรักแร้ของตัวเอง

“แหะ! น่าเกลียด” พี่คนรองเบะปาก ก่อนมองน้องชายด้วยใบหน้าเคร่ง “ถึงเวลาแข่งแล้ว นายต้องรวบรวมสติให้ดี อย่าวอกแวกอีก นายไม่เคยเป็นแบบนี้ไทเกอร์”

“ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน” ไทเกอร์มองพี่ชายอย่างสับสน กลิ่นนั้นมาๆ หายๆ ตอนนั้นมันหายไป ราวกับไม่เคยมีมาก่อน แต่ไทเกอร์รู้ว่าเจ้าของกลิ่นอยู่ไม่ไกล

“นั่นก็อย่าเพิ่งไปทำความเข้าใจ นายไม่สามารถหาคำตอบของทุกอย่างในโลกได้หมดหรอก จำที่แบรดสอนได้ไหม เราต้องมีสติอยู่กับปัจจุบัน” ชาร์กสั่งสอน

“สู้อย่าไทเกอร์ ถ้ากลิ่นอะไรนั้นยังกวนใจนายอีก ฉันจะไปหาล่าลิมา อุดจุกนาย นายจะได้มีสมาธิขับรถไถ่ล่ะ” ฮอว์คยิ้มทะเล้น

“บ้า! ไม่ต้องไวย่”

ไทเกอร์ส่ายหน้า แล้วรีบเดินไปหาพล รับหมวกกันไฟสีขาวมาสวม จนเห็นเพียงดวงตากับคิ้วคมเข้ม ปิดบังกลิ่นแปลกปลอมได้สนิท ก่อนใส่หมวกกันน็อก และเดินไปยังรถ ทุ่มความสนใจให้แก่ปัจจุบันตามคำสอนของเบเรด

รถซูเปอร์คาร์หลายสิบคันจอดเรียงซ้อนกันเป็นแถวยาวหลังจุดสตาร์ท ลำดับของแต่ละคันขึ้นอยู่กับเวลาในการแข่งรอบสองของเมื่อวาน แม้ไทเกอร์จะไม่ใช่ว่าผู้ใช้เวลาดีเยี่ยมที่สุด แต่ก็จัดว่าเร็วเป็นอันดับต้นๆ รถของเขาจึงอยู่ในแถวที่สาม

ชายหนุ่มนั่งอยู่ภายในรถ ทำสมาธิอยู่กับตัวเอง ความเคลื่อนไหวรอบกายไม่อาจทำลายความสงบนิ่งของเขาได้ ใบหน้าเฉยเมยคล้ายกับไม่สนใจทั้งที่ความจริงแล้วไทเกอร์สังเกตสิ่งต่างๆ อย่างเงียบเชียบ ไม่ต่างจากเสือร้ายที่ชุ่มดูเหยื่อ

เขาเหลือบมองอัฒจันทร์สีส้มสด เล็งหารวมตากับพี่ชายและเห็นว่าพวกเขาจ้องมาที่ตนเช่นกัน แฟนคลับสาวแท้และสาวเทียมที่คอยตามเชียร์มาทุกสนามโบกมือให้เขาอย่างตื่นเต้น บ้างก็สะเทือนอายเพียงแคंपรายตามอง

ชายหนุ่มดึงสายตากลับมาบนแทร็กแข่ง นักข่าวลงมาถ่ายภาพรถยนต์ของเขากับพริตตีสาวสวยซึ่งรายล้อมอยู่รอบๆ มีทั้งถือป้ายบอกหมายเลขประจำรถของไทเกอร์ หรือการรุมโพล่าเหย้ายวน ด้านหลังของคนเหล่านั้นมีสปอนเซอร์และทีมงาน พร้อมกับธงชื่อสินค้าผู้สนับสนุนทีม

ไทเกอร์กวาดมองรถแข่งรอบตัวเขา สมองประมวลข้อมูลแผนการขับ และวิธีที่จะขึ้นนำรถเหล่านั้น

เขาได้ยินเสียงพลจากหุฟฟิงที่ติดอยู่ ผู้จัดการทีมต้องการเช็กดูว่าวิทยุสื่อสารของพวกเขาติดต่อกันได้ในกรณีฉุกเฉิน ชายหนุ่มเห็นพริตตีถือป้ายบอกเวลาสตาร์ทตรึงตั้งแต่ห้านาที สามนาที จนถึงหนึ่งนาที ก่อนกรรมการ

ซึ่งอยู่บนหอคอยจะโบกธงสัญญาณให้ทุกคนออกจากสนาม เหลือเพียงรถแข่งที่พร้อมจะไปวอร์มอัปแล็บ

เมื่อกรรมการให้สัญญาณ รถประจำสนามจึงออกนำรถแข่งทั้งหมดหนึ่งรอบตามประเพณี เพื่อให้ให้นักแข่งได้รู้จักเส้นทางพร้อมกับวอร์มอัปยางให้หนุ่มเพื่อรองรับการเลียและความเร็วที่ต้องเผชิญในอีกไม่ช้า ไทเกอร์ขับรถออกไปอย่างสบายๆ ดูทำยารถคันหน้าที่ส่ายไปมา วอร์มหน้ายางและวอร์มตนเองให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน

ชายหนุ่มขับรถมาจอดในตำแหน่งของตนหลังเส้นสตาร์ทอีกครั้ง รถแข่งซึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น นักแข่งหลายคนอาจตื่นตื่น แต่กับไทเกอร์แล้วเขาชินกับโลกแห่งความเร็วจนสามารถปล่อยให้สงบได้ง่ายดาย

เสียงเครื่องยนต์ของรถแข่งรอบกายดังกระหึ่ม แต่ไม่อาจทำลายสมาธิของไทเกอร์ ชายหนุ่มจับตามองแผงไฟบนหอคอย ไฟสีแดงทั้งห้าดับลงทีละดวงจนครบ เป็นสัญญาณให้ออกตัว

รถด้านหน้าสองคันแล่นนำออกไปอย่างว่องไว รถของไทเกอร์แรงและเร็วพอกัน มันพุ่งปราดเปรี้ยวไปข้างหน้า ทวารรถคันที่สี่กลับเบียดชิด ใช้ช่องเพียงเล็กน้อย ถือโอกาสแซงเขาไป

ไทเกอร์ไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ เขารู้ว่าจะแซงกลับได้ และขับต่อไปอย่างใจเย็นตรงข้ามกับความเร็วแรงของรถซึ่งคนภายนอกมองเข้ามา สิ่งที่เขาต้องทำตอนนี้คือสลัดขบวนรถด้านหลังที่ไล่จี้มาติดๆ แต่ละคันผลัดกันไล่เลียบหมายจะชนให้รถของไทเกอร์หลุดออกนอกแผง

ชายหนุ่มควบคุมพวงมาลัยให้เลี้ยวผ่านโค้ง ไม่วอกแวกกับฝูงรถที่ไล่ล่า จิตใจของไทเกอร์นิ่งสงบ ร่างกายเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับรถยนต์ เขาบอกตัวเองว่ายิ่งขับเร็ว ใจก็ต้องยิ่งช้าลงเพื่อความปลอดภัย แน่หนอนว่ารถคันอื่นคงไม่คิดเหมือนกัน พวกเขาหวังที่จะไปให้ไวที่สุด หนึ่งในนั้นจึงเสียหลักและหมุนออกไป ทำให้รถซึ่งตามมาเสียจังหวะไปตามกัน

ไทเกอร์ขับต่อไป สมองประมวลผลราวกับคอมพิวเตอร์ วางแผนสิ่ง

ที่ต้องทำพร้อมกับนิภาพของสนามแข่งว่าจะจัดการกับโค้งที่จะถึงและรถที่นำหน้าด้วยวิธีใด เขามองท้ายรถคันนั้น บังคับรถให้พุ่งทะยานตาม

เขาไล่ผ่านโค้งแล้วโค้งเล่าจนกระทั่งเข้าสู่ทางตรง วินาทีที่เห็นโค้งหน้า ไทเกอร์ก็เร่งความเร็วพร้อมกับบังคับพวงมาลัยเพื่อแซงรถซึ่งตีวงเลี้ยว เขารีบเสียบเข้าวงใน นำหน้าได้ในทันที

ไทเกอร์ไม่ได้ยิ้มอย่างอีกเทิม สีหน้าของชายหนุ่มยังคงเรียบเฉย เขาจ้องเส้นทางข้างหน้า มองฝุ่นควันสีดำจากรถที่นำตนอยู่ไกลๆ รถแข่งสีส้มยังวิ่งต่อไป มันถูกรถด้านหลังสองคันจี้ติดเพื่อแซงกลับ ไทเกอร์ไม่เปิดช่องให้คู่แข่ง เขาบังคับรถด้วยความมั่นใจ หลอกล่อให้พวกมันไล่ตามรอบแล้วรอบเล่า สุดท้ายรถสองคันนั้นก็พลาดท่าเกี่ยวชนกันเองจนกระเด็นออกนอกทางวิ่ง

ชายหนุ่มเหลือบดูป้ายสีขาวยังสนามซึ่งคนในทีมถือเพื่อบอกเวลาและตำแหน่งของรถเขา มันมีลูกศรชี้ให้ไล่เข้าไปอีก ไทเกอร์เข้าไปใกล้รถที่นำหน้า เขาสังเกตมาหลายรอบสนามแล้วว่ามันไม่นิ่งและส่ายมากขึ้นทุกที ควันสีดำพุ่งออกจากรถแสดงให้เห็นว่าเครื่องยนต์มีปัญหา ก่อนมันจะช้าลงเรื่อยๆ ชายหนุ่มจึงถือโอกาสแซงนำอย่างว่องไว

ในรอบที่ยี่สิบของการขับ ไทเกอร์เหลือรถอีกเพียงคันเดียวที่ต้องแซง เขาทิ้งห่างรถด้านหลังมาไกลมากทีเดียว ชายหนุ่มจ้องมองรถสีดำข้างหน้า แม้จะเหยียบคันเร่งถึงสองร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงในทางตรง ใจของไทเกอร์กลับช้ากว่านั้นมาก

เขาจี้ท้ายรถสีดำ เกาะตามไปไม่ปล่อย คู่แข่งไม่ยอมและพยายามปิดทุกทางไม่ให้แซง รถพวกเขาตีคู่กันมา ไทเกอร์สัมผัสได้ถึงความร้อนรนของคนขับ รถซึ่งเคยนิ่งกลับไม่นิ่งอย่างเคย ตรงข้ามกับรถของไทเกอร์ที่ยังแล่นเรียบและเร็วสม่ำเสมอ

ดวงตาของเสือนักกล่าววาบปลาบ เมื่อเข้าสู่โค้ง ไทเกอร์จึงหลอกล่อ

คู่แข่งว่าจะแข่งขา ทั้งที่ความจริงแล้วเขาหักพวงมาลัยทางซ้ายออกไปไลน์นอก เร่งความเร็วแข่งหน้า เสียงเครื่องยนต์คำรามลั่น ก่อนรถจะทะยานนำออกไปอย่างมั่นคง

ในที่สุดเขาก็ขึ้นมา พยัคฆ์ร้ายจ้าวถนนไม่ปล่อยให้ใครแข่งตนได้อีก ชายหนุ่มเหยียบคันเร่ง ทิ้งห่างรถสีดำไปไกลจนครบยี่สิบห้ารอบของการขับรถของไทเกอร์จึงเล่นหัวผ่านหอคอยซึ่งกรรมการโบกธงตาทหารมากรุกสี่ขาวดำรับชัยชนะของเขา

ฮอว์คกับชาร์กเป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกที่มาแสดงความยินดีกับไทเกอร์ นอกเหนือจากพลและทุกคนในทีม รอยยิ้มของพี่ชายกว้างยิ่งกว่ายิ้มบางๆ ของไทเกอร์ประหนึ่งพวกเขาเป็นผู้ชนะเสียเอง

“ฉันบอกแล้วว่านายต้องชนะ”

ฮอว์คกอดคอน้องคนเล็ก ชาร์กที่ยิ้มไม่หุบพอกันก็เข้ามากอดคออีกข้าง

“เก่งมากไอ้น้องชาย ชนะตั้งแต่นัดแรกแบบนี้ คะแนนสะสมตลอดปีของนายต้องสูงแน่นอน รับรองแชมป์ประเทศไทยเห็นๆ”

“อย่างนี้ต้องไปฉลองใหญ่ อย่างบอกนะว่านายจะไปป्लीกวิเวกอยู่ในห้องทดลองอีก ขอทีเถอะวะ ไปกินเลี้ยงกันสักครั้งไม่ได้รึไง” ฮอว์คดักคอเลี้ยงเข้ม

“วันอื่นค่อยไปกินกันก็ได้เน้า วันนี้ฉันอยากทดลองหาสารแทนเลือดต่อสักหน่อย”

ไทเกอร์ลูบหมวกเก็บสี่ขาวของสปอนเซอร์ แล้วยกขึ้นสวม หัวสมองเขากำลังปลอดโปร่ง เหมาะกับการทำงานวิจัยเรื่องสารแทนเลือดมนุษย์

“ถ้าเป็นวันอื่นต้องเลี้ยงแพงๆ นะ น้ามะพร้าวไม่เอาแล้วนะโว้ย” ชาร์กรีบบอก

“เออสิ พวกนายอยากกินอะไรคิดไว้เลย ขอวันนี้วันเดียวเท่านั้น

แหละ” ไทเกอร์รับปากอย่างอารมณ์ดี

เสียงกรรมการประกาศเชิญรับรางวัล ไทเกอร์จึงผละจากพี่ชายและเดินไปยังโพเดียมซึ่งเป็นเวทีเปิดโล่ง ตั้งอยู่บนอาคารตรงข้ามอัมพจันทร์คลับ ลั่น กลิ่นหอมหวานโชยชายมาอีกครั้ง

ไทเกอร์ชะงักกึก เหลียวมองรอบตัวอย่างค้นหา มือของเขาร้อนระอุเพราะทรงเล็บเลื้อยกางออก ชายหนุ่มรีบกำหมัด สะกดใจเก็บเล็บลงไปอย่างยากลำบาก เพราะกลิ่นเย้ายวนชัดเจนนั่นเรื่อยๆ มันหอมหวานเสียจนหัวใจของไทเกอร์เต้นระรัวและหวามไทวะระคนกัน

“เป็นอะไรรีบเล่า”

คำถามและสีหน้าพิศวงของพลที่เดินมาด้วยกันทำให้ชายหนุ่มกะพริบตาปริบๆ เขาเพิ่งรู้ว่าตัวว่าผลอดคำรามออกมาเบาๆ ไม่ต่างจากเสียงของสัตว์

“เอ่อ...เปล่าครับ”

“แน่ใจนะ” ครั้นเขาพยักหน้า พลจึงสั่ง “ถ้ามันกรี๊ดขึ้นไปทีโพเดียมเถอะ”

ไทเกอร์รับคำ ก่อนตรงไปยังบันไดอย่างเคร่งเครียดแกมขึงใจ กลิ่นเย้ายวนไม่จางหาย แต่หอมแรงขึ้นบ่งบอกว่าเจ้าของกลิ่นกายหอมน่าขย้าอยู่ใกล้แถวนี้

ไทเกอร์ตรงร่างแผ่วเบา เขามั่นใจว่าเธอเป็นผู้หญิง ชายหนุ่มรู้สึกตัวเองคล้ายสัตว์ตัวผู้ที่ได้กลิ่นฟีโรโมน^๓ของตัวเมียมากขึ้นทุกที หัวใจเต้นแรงเหวี่ยงเม็ดเหล็กๆ ผุดพรายบนผิวหนัง เขาหักห้ามใจสุดความสามารถไม่ให้ทรงเล็บกางออกมา พร้อมกับสั่งตัวเองให้ก้าวขึ้นบันไดช้าๆ ทั้งที่ใคร่อยาก

^๓ Pheromone เป็นสารเคมีที่ระเหยออกมาจากร่างกายและมีผลต่อสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมและสรีระเฉพาะอย่าง การรับฟีโรโมนมีอยู่ ๓ ทางด้วยกัน ได้แก่ การดมกลิ่น การกิน และการดูดซึม การรับฟีโรโมนทางกลิ่น ส่วนมากมีไว้เพื่อประโยชน์ในการดึงดูดเพศตรงข้ามให้เข้ามาหา หรือเป็นการบอกตำแหน่งอาณาเขต รวมไปถึงการเตือนภัยให้รู้ถึงอันตราย

ใช้พลังเหนือมนุษย์กระโจนรวดเดียวไปหาเจ้าของกลีนรวยรีน

ทันทีที่เท้าทั้งสองเหยียบโพเดียม ไทเกอร์ก็กวาดตามองหาที่มาของกลีน เขายังไม่เห็นเธอท่ามกลางผู้จัดงานหรือนักแข่งอีกสักคนที่ขึ้นมารับรางวัลพร้อมกับเขา

ไทเกอร์ก้าวขึ้นแท่นรับรางวัลอย่างไม่มีสมาธิสัก สายตาสอดส่องหาเธอคนนั้น ชายหนุ่มมกรวนกระวายเป็นไม่เคยเป็น ไม่เข้าใจว่ากลีนกายของคนแปลกหน้ามีผลต่อตัวเขาได้อย่างไร

ไทเกอร์เกือบจะหมดความอดทนและกระโจนออกไปตามหาเธออยู่แล้ว ถ้ากลีนหอมฟุ้งนั้นไม่ชัดเจนขึ้น ใกล้มากเสียจนหัวใจเขาแทบกระดอนออกจากอก

ในที่สุดเขาก็พบเธอ... ผู้หญิงที่มาพร้อมถ้วยรางวัลของเธอ

๓

ดวงตาคมปลาบของพยัคฆ์ตรีงอยู่ที่หญิงสาวเจ้าของกลิ่นหอม
ยาวนานใจ

เธอคือสาวน้อยในโฆษณาผลิตภัณฑ์บำรุงรส คนที่ทำให้ไทเกอร์มี
ปฏิกิริยาแปลกประหลาดเพียงแคเห็นภาพเคลื่อนไหวของเธอ

ในวันนี้เจ้าหล่อนไม่ได้ห่มสไบหรือเกล้าผมทรงดอกกระพุ่มจนดู
เรียบร้อยราวกับนางในวรรณคดีไทย หญิงสาวเปล่งร่างเป็นพรตติสุดเปรี๊ยะ
เสื้อผ้ารัดรูปแทบไม่ปิดบังส่วนสัด เลื้อกล่อมคอลีกลีขาวสลบน้ำเงินเผยให้เห็น
ร่องอกอวบอืดยั่วใจชาย หน้าท้องแบนเรียบกับสะดือมุ่มสวยจนไทเกอร์
ตะลึงงัน เรียวขาเนียนไพล่พันมินิสเกิร์ตสั้นกุด ปกปิดปลีน้องและเท้าเรียว
ด้วยบุตสันสูงสีขาวยาวสะอาด รูปร่างของเธอบ่งบอกว่าเป็นคนชอบออกกำลัง
กาย มันมีมัดกล้ามเนื้อเล็กๆ พองาม ช่างเซ็กซี่จนลมหายใจของไทเกอร์สะดุด

เขาเลื่อนสายตาดูขึ้นไปมายังใบหน้างามผุดผาด ดวงตาคมหวานจับจ้อง
เขาอยู่เช่นกัน มันดูลึกลับและแฝงความเย่อหยิ่งอยู่ในที เธอแต่งหน้าจัดกว่า
ในโฆษณา แต่ก็ทำให้สวยไปอีกแบบ เครื่องหน้ากระจุมกระจิม ปากอวบอิม

ย้วยวน ผมดำขลับรวบรวมสูงขึ้นไป ปล่อยางมำให้ระไปตามแผ่นหลัง

ไทเกอร์พิศมองลำคองามระหง มันสวยยิ่งกว่าที่เขาเห็นในโฆษณา
ชาวห้องและเกลี้ยงเกลาไร้รอยไฝฝ้า รวกับรอยสัมผัสของเขาแต่เพียงผู้เดียว

ชายหนุ่มสูดกลิ่นหอมหวานเข้าเต็มปอด มันไม่ใช่กลิ่นของน้ำหอม
แต่มาจากข้างในตัวของเข ช่างสดชื่นคล้ายกับกลิ่นของดอกไม้ ใบหญ้า และ
ป่าเขาที่ไทเกอร์หลงใหล บวกกับอีกกลิ่นหนึ่งที่เขาไม่แน่ใจ รู้เพียงว่ามันหอม
ล้าลึกคล้ายกับเขาเคยได้กลิ่นเช่นนี้มาแล้ว แต่นึกไม่ออกว่าจากที่ใด

เป็นอีกครั้งที่หัวใจของชายหนุ่มร้อนรุ่ม เล็บมือทั้งสิบกางออก แต่
เพียงแวมเดียวเขาก็รีบเอามือไปโผล่หลังและเก็บกรงเล็บเข้าไปโดยไม่ถอน
สายตาจากเธอ

โชคดีที่พริตตีสาวไม่ทันเห็น หากกระนั้นดวงตาซึ่งสบตอมาก็กวาววับ
เหมือนไม่พอใจ ชายหนุ่มนินวหน้า ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง และ
ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแสดงความไม่พอใจต่อเขามาก่อน เพราะถึงไทเกอร์
จะเงี้ยวขีมิ แต่สาว ๆ มักจะรักเขา ชายหนุ่มก็ชอบพวกเธอเช่นกัน

เขาลัดดีรีซะเร็ว ๆ ปิดความร้อร้อนรุ่มในอกออกไป ถ้าอดจุมกอย่าง
ที่ฮอว์คบอกได้ คงทำไปแล้ว ชายหนุ่มพยายามทุ่มความสนใจกับการรับ
รางวัล เขาจ้องเขม็งเพียงถ้วยรางวัลที่กรรมการรับมาจากหญิงสาวและสั่งให้
เขา ก่อนเจ้าหล่อนจะเยื้องย่างออกไป ปล่อยให้พริตตีอีกสามนางสลบกัน
เชิญถ้วยรางวัลให้นักแข่งคนอื่นจนครบ

หญิงสาวกลับมาอีกครั้งพร้อมพวงมาลัยช่อมะกอกของเขา ดวงตา
ของทั้งคู่สบประสานกัน ก่อนเธอจะเป็นฝ่ายเป็นหน้าออกไป ไทเกอร์ยื่น
หัวคิ้ว เขาไม่ชอบสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองเลยสักนิด

เธอทำอะไรเขากันแน่

ความทรมานของชายหนุ่มยังไม่สิ้นสุด ไทเกอร์ที่รับพวงมาลัยช่อ
มะกอกมาคล้องคอแล้วยังต้องถ่ายภาพหมู่บนแท่นรับรางวัล พริตตีและ
กรรมการมายืนอยู่ด้านหน้า สาวน้อยคนสวยมาอยู่ใกล้เขาพอดี ลำคอของ

เธอช่างยั่วยวนจนไทเกอร์ต้องหักห้ามใจสุดความสามารถไม่ให้โน้มลงไปฝัง
คมเขี้ยวลิ้มรสเลือดหวานหอมของเธอ

เขาไม่เคยคิดตี้มเลือดใครมาก่อน ตั้งแต่เป็นทารกชายหนุ่มก็ได้รับการเลี้ยงดูโดยแพทย์พัศตรและตาน้อยจนเคยเชื่อว่าตัวเองคือมนุษย์คนหนึ่ง
ไม่ต่างจากพวกเขา แม้จะรู้ว่าตนเป็นแวมไพร์ เขาก็ไม่มีวันตี้มเลือดผู้
ร่วมเผ่าพันธุ์ของผู้มีพระคุณ

เบรดปลุกฝังให้เขากับพี่ชายให้เกียรติมนุษย์และดูแลให้พวกเขา
ปลอดภัยจากแวมไพร์อสูร ไทเกอร์ไม่แน่ใจว่าผู้เป็นพ่อลึกลึมรสของโลहित
มนุษย์ตั้งแต่เมื่อใด อาจจะต้องเบรดประกบเข้ากับแพทย์พัศตร เขาจึงไม่
ต้องการทำร้ายผู้คนร่วมเผ่าพันธุ์กับเธอ

แน่นอนว่าความเป็นแวมไพร์ทำให้พวกเขากระหายเลือดของมนุษย์
เพราะประกอบไปด้วยสารที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและให้พลังงานเพื่อต่อสู้
กับพวกแวมไพร์อสูร ด้วยเหตุนี้เบรดจึงก่อตั้งโครงการวิจัยเพื่อหาสารแทน
เลือดมนุษย์ขึ้นมา

ช่วงแรกที่อยู่ตัวว่าเป็นแวมไพร์ ไทเกอร์เคยทรมานทรมาย ใคร่อยากลิ้ม
รสเลือดของหญิงสาว เบรดสอนเขากับพี่ชายให้ควบคุมจิตใจ ชายหนุ่ม
ทำได้ตลอดมา ไม่รู้เหตุใดเขาจึงหักห้ามใจไม่ได้เมื่อเป็นเธอคนนี้

ความอดทนอันยาวนานดูเหมือนจะไม่สิ้นสุด ไทเกอร์ยังต้องเปิด
แชมเปญฉลอง ก่อนจะลงมานบนสนามแข่งเพื่อถ่ายภาพกับรถและถ้วยรางวัล
ตามคำขอร้องของผู้จัดงานเป็นกรณีพิเศษ

ระหว่างที่เดินมายังรถ เขามองตามเรือนร่างกลมกลิ้งของพริตตีคน
สวย ดูขาเรียวยาว สะโพกที่ย้ายยกตามจังหวะการเดิน และผมหางม้าซึ่ง
ส่ายไปมาบนลำคอขาวผ่อง

ไม่เคยมีสักครั้งที่ชายหนุ่มต้องหักห้ามใจมากเท่านี้ มือของเขาปวด
ระบมเพราะกรงเล็บเลือดที่พร้อมจะงอกออกมา

นักข่าวกลุ่มมูมรือให้เขากับพริตตีถ่ายภาพร่วมกัน แพนคลับสาว ๆ

ของไทเกอร์ส่งเสียงกรี๊ดร้องยินดีที่ชายหนุ่มเข้ามาใกล้ ไม่ไกลจากเธอพวกนั้น แม่ ตาน้อย และพี่ชายพร้อมแฟนสาวของพวกเขายืนยิ้มมองอยู่ ชาร์กส่งสายตาล้อเลียน ส่วนฮอว์คก็มำงูสองนิ้ว ไทเกอร์จึงต้องขิงตาตอไป

หลังจากพลและคนในทีมจ้วงถ้วยรางวัลไว้บนกระโปรงหน้ารถ นักข่าวก็พร้อมกดชัตเตอร์

“คุณไทเกอร์ช่วยนั่งตรงกระโปรงรถได้ไหมครับ อย่างนั้นแหละครับใช้เลย” ช่างภาพหนุ่มใหญ่ของงานหันรีหันขวาง ก่อนหยุดสายตาที่เจ้าของไบหมักมหวานอย่างหลงใหล “น้องริสาไปยืนใกล้ๆ คุณไทเกอร์หน่อยสิคะ เข้าไปใกล้ๆ เลยนะคะ”

เจ้าของชื่อ ‘ริสา’ ยิ้มรับ ทว่าตาวาววับที่ตัวตมายังไทเกอร์ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าเธอไม่พอใจเหมือนที่แสดงออก แต่จะไม่ชอบใจอะไรนั้น เขาไม่อาจรู้ได้ ที่แน่ๆ เจ้าหล่อนเป็นมืออาชีพมากพอจะปั่นยิ้มงดงาม มือเล็กๆ ของเธอวางลงบนบ่าเขา ก่อนเจ้าตัวจะโพลต่าย้วยวนได้อย่างคล่องแคล่ว กลิ่นหอมจางใจล่องลอยอยู่รอบตัวจนหัวใจของไทเกอร์สับสนดิรนแรง

“ไกลไปหน่อย ขอภาพนั่งตักเลยได้ไหมครับ น้องริสาคนสวยคะ ช่วยนั่งบนตักคุณไทเกอร์นะคะ”

ช่างภาพหนุ่มใหญ่บอกเสียงหวานจนเกินเหตุ นักข่าวผู้ชายส่งเสียงเชียร์ แต่ละคนทำหน้าที่เคลิบเคลิ้มและรัวชัตเตอร์เก็บภาพพริตติสาวสวยเป็นกราร์ใหญ่ มีแค่แฟนคลับของไทเกอร์เท่านั้นที่กรี๊ดกร๊าดไม่พอใจ

ชายหนุ่มเองก็หงุดหงิดกับท่าทางก้อรอก้อตักของเหล่าช่างภาพ เขาสังเกตเห็นสีหน้ารำคาญของ ‘ริสา’ ซึ่งแสดงออกมาเพียงชั่วแวบ ไม่รู้ว่าเธอหงุดหงิดคนพวกนั้นหรือเขาทันแน่

ไทเกอร์อยากจะโกรธคนจัดงานที่ให้เขาถ่ายภาพเกินเลยกับหญิงสาวอย่างไม่เคยทำมาก่อน ทว่าตาวาววับของเธอช่างน่ารักน่าเกลี้ยง เขาจึงยอมเล่นตามน้ำไป

ไทเกอร์แทบกลืนเสียงคำรามไม่อยู่เมื่อร่างหนุ่มนั้นนั่งลงบนตักเขา

ชายหนุ่มกอดร่างอวบอืดไว้โดยอัตโนมัติ และพบว่าเอวคอดกิ่วของเธอช่างพอดีกับมือเขาราวกับถูกสร้างมาเพื่อกันและกัน

“ไม่เชลี! ไม่มีใครถูกสร้างมาเพื่อเขาหรอก เขาเป็นแวมไพร์ซึ่งต้องมีชีวิตโดดเดี่ยวเหมือนที่พ่อของเขาเป็น แม่เบรตจะรักเพ็ญพักตร์มากแค่ไหน พวกเขาก็ไม่มีวันร่วมชีวิตกันได้”

หน้าที่ของแวมไพร์มีไว้แค่เพื่อสืบเผ่าพันธุ์ดังที่เบรตมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงสามคนโดยปราศจากความรัก ซึ่งก็คือแม่แท้ๆ ของเขาและพี่ชายไทเกอร์ไม่คิดเจริญรอยตามพ่อ เขาไม่ต้องการทำให้ผู้หญิงคนไหนเสียใจ เหมือนที่แม่เพ็ญพักตร์แอบร่ำไห้ยามเบรตจากไป และอาจเหมือนกับมารดาแท้ๆ ซึ่งเขาไม่เคยได้รู้จัก เธอคงเสียใจที่ต้องมีลูกกับผู้ชายซึ่งไม่รักตน

เหนือไปกว่านั้นชายหนุ่มไม่เคยชอบพริตตีแต่งตัวเปรี้ยว ถ้าเขาจะมองผู้หญิงสักคน เธอต้องเรียบร้อยเป็นกุลสตรีเหมือนแม่เพ็ญพักตร์ต่างหาก

ไทเกอร์ไม่รู้ตัวเลยว่าเฟลอบีอ่าวของสาวน้อยบนटकแน่นขึ้นจนหญิงสาวกัดฟันพูดทั้งที่ยังบ่นยิ้ม

“เจ็บนะคะ” ดวงตาที่เจ้าหล่อนมองเต็มไปด้วยแวต่าหนี

“ขอโทษครับ” เขายิ้มเจื่อน รีบคลายมือออก

เจ้าหล่อนพยักหน้ารับคำขอโทษและโผล่ทำต่อไปบนटकเขา ไทเกอร์ระงับใจอย่างยากลำบากกับการเคลื่อนไหวสุดเขี้ยววน เรือนผมดำขลับสะบัดพลิ้วเฉียดแก้มเขาไปเพียงเล็กน้อย เขาสูดกลิ่นหอมของเธอ ทอดดมวงลำคอนวลเนียนราวกับต้องมนตร์

กว่าไทเกอร์จะรู้ตัว ใบหน้าของเขาก็โหม่ไปยังคองามระหงเสียแล้ว!

เสียงกริตร้องของแฟนคลับตั้งจนเสบแก้วหู พร้อมๆ กับแรงกระแทกของข้อศอกที่ถองเข้าใส่กลางท้องเขาอย่างจัง

“อ๊อ!” ไทเกอร์อุทาน

“อย่ามาฉวยโอกาสกับฉันนะ!”

พริตตีสาวเอ็ดเสียงเซียวให้ได้ยินแค่สองคน นัยน์ตาของเธอวาววาวราวกับมีลูกไฟดวงใหญ่ที่พร้อมเผาเขาเป็นจุน เธอเป็นผู้หญิงซึ่งโกรธได้น่ามองที่สุดเท่าที่ไทเกอร์เคยเจอ

“ผมแค่อยากรู้อ่ามันจะอ่อยอย่างที่ผมเห็นไหม เอ๊ย! ไม่ใช่ คือผม...”

ยิ่งพูด ยิ่งดิ่งลงเหว เจ้าหล่อนจึงตาเซียวบัด

“ไอ้บ้ากาม!” เธอตีหน้ายักษ์พลางกระโดดลงจากตัก ก่อนหันไปยิ้มหวานหยดให้ช่างภาพทั้งหลายราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณ ได้ภาพพอริยังคะ ริสาเหนื่อยจัง แอ้นก่อนดีไหมคะ”

“ได้สิคะ ถ้าน้องริสาคนสวยเหนื่อย เตียวพี่พาไปพักผ่อน” ช่างภาพหนุ่มใหญ่หนึ่งในนั้นยิ้มกริ่มกริมอย่างน่าหมั่นไส้

“เดี๋ยวสิคุณ” ไทเกอร์ร้องเรียกหมายจะปรับความเข้าใจ เจ้าหล่อนกลับสะบัดหน้าพริตตีเซิดหน้าเดินออกไปท่ามกลางพวกผู้ชายที่กลุ่มรุ่ม

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจด้วยความหงุดหงิด เขาไม่ได้เป็นผู้ชายที่หนักามเหมือนที่เธอว่าสักหน่อย ตลอดมาเขาให้เกียรติผู้หญิงทุกคน พวกเธอไม่เคยปฏิบัติไร้อหิวไร้อาหารของเขาเสียด้วย ยกเว้น ‘ริสา’ คนนี้

เขามองตามหลังเธอไป ตั้งใจกับตนเองว่าจะต้องหาวิธีแก้ความเข้าใจผิดและขอโทษเธอให้จงได้

โอกาสของไทเกอร์ไม่มาถึง เขาต้องแจกจ่ายเซ็น ถ่ายภาพให้สปอนเซอร์ พบนักข่าวและแฟนคลับ กว่าจะปลีกตัวออกมาคุยกับคนในครอบครัวได้ก็ใกล้ค่ำ

“ร้ายหนักนะไอ้สื่อ ได้กอดน้องริसानั่งตักด้วย อิจฉาวะ” ฮอว์คกระซิบไม่ให้เห็นตรรกาซึ่งยืนอยู่กับมารดาอีกมุมหนึ่งของพิตัสต่อไปได้ยิน

“น้องริสาอะไรของนาย” ไทเกอร์แกล้งทำไถ่ทั้งที่จำชื่อพริตตีคนสวยได้ขึ้นใจ

“เฮ้อ! ก็สาวที่นายบึ้งจนเกือบกัดคอเขานะสิ เธอชื่อริสา ชื่อจริงว่า

วาริสา ฉันเห็นนายชอบนะถึงได้ไปสืบมาให้” ฮอว์คพยักหน้ายิ้มๆ อย่างเอา
บุญ แล้วเอนตัวเข้ามาใกล้อีกนิด “คนนี่แหละที่ฉันบอกว่าคุณซุ่มซุกยอด นาย
นี่ร้ายวะ ทำเป็นไม่สนใจ ที่ไหนได้ เผลอเป็นกั๊ด แรงกว่าฉันอีก”

“ไอ้บ้า ฉันไม่ได้คิดอะไรเว้ย” ไทเกอร์บอคับัด

“ไม่คิดอะไรแล้วทำไมต้องอยากกั๊ดคอเขาด้วย ทำทางนายแปลกๆ
ตั้งแต่ขึ้นไปบนโพเดียมแล้ว” ชาร์กแย้ง ฮอว์ครีบพยักหน้าสับสนุน

“ใช่ พวกฉันเห็นนะว่าตอนน้องริสาเดินมาพร้อมถ้วยรางวัล นายแทบ
จะอุ้มเธอขึ้นมาแทนถ้วยเลยด้วยซ้ำ ไหนจะไอ้ฉากขยี้คอขยี้ใจแฟนคลับ
อีก อย่างบอกนะว่าแค่นี้พอสำหรับการแสดง”

“นายต้องคิดอะไรกับเธอแหงๆ” ชาร์กชี้หน้าคาคัดคั้น

“ไม่ใช่โง้ย ฉันไม่ได้คิดอะไรกับยายน้องริสาอะไรนั่นสักหน่อย แต่
เป็นเพราะกลิ่นของเธอต่างหาก กลิ่นหอมๆ ที่ฉันบอกนายไง พวกนายก็รู้
ว่ามันทำให้ฉันมีอาการแปลกๆ แค่นี้ก็กลืนก็กระวนกระวาย แล้วเล็บก็งอก
ออกมา” เขายกมือทั้งสองขึ้นมาองด้วยความกั๊ดกั๊ดลุ่ม “ฉันไม่เข้าใจเลย
ว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันไม่เห็นได้กลิ่นอะไรอย่างที่นายว่าเลย นี่ขนาดฉันแอบไปยืนอยู่
ข้างหลังน้องเขาเลยนะ”

ฮอว์คกระซิบจนแทบไม่ได้ยิน ก่อนเหลือบไปยิงแฟนสาวด้วยท่าทาง
หวาดระแวง ครั้นเนตรนภาหันมา จึงยิ้มและโบกมือหย้อยๆ ให้เหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

“เธออาจจะใช้น้ำหอมพิเศษก็ได้นะไทเกอร์”

ชาร์กคาคคะเน เขาเบนหน้าไปทางแฟนสาวที่มักขลุกอยู่กับมารดา
ราวกับลูกสาวคนเล็กของท่าน ผึกทำอาหารจานเด็ดของเพ็ญพักตร์จนไทเกอร์
กับฮอว์คพลอยได้อ่านಿಸงส์ชิมไปด้วย

“ฉันว่าไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมหรอก น่าจะเป็นกลิ่นฟีโรโมนต่างหาก แต่
ไม่เข้าใจว่าทำไมฟีโรโมนของมนุษย์ถึงส่งกลิ่นได้ไกลถึงขนาดนี้ แปลกจริงๆ”

ชายหนุ่มพิมพ์

พี่ชายทั้งสองสบตากัน ก่อนฮอว์คจะยิ้มแผล่

“ฉันว่าไม่แปลกหรอก แต่นายหื่นเองต่างหาก”

“หรือไม่น้องริสาก็อาจจะเป็นคู่ของนาย นายถึงได้กลิ่นฟีโรโมนของเธอยู่คนเดียวไงเล่า” ชาร์กยกคิ้วให้

“แล้วนายก็ต้องแอบชอบเธออยู่แน่ๆ ไม่งั้นคงไม่เปลืองใจไปจูบคอเธอหรอก แบริดเคยบอกไม่ใช่หรือว่าเมื่ออยู่กับมนุษย์ผู้หญิงที่เราชอบ การห้ามใจไม่ให้ลืมนรสเลือดหวานๆ ของเธอก็ยิ่งยากเย็น เมื่อก่อนฉันก็อยากกัคอเนตรทุกทีที่เจอเหมือนกัน” ฮอว์คเสริม

“ยอมรับความจริงซะดีกว่าไทเกอร์” พี่คนรองบอก

“ฉันจะไปชอบผู้หญิงที่เพิ่งเจอกันได้ยังไง แถมเธอยังว่าฉันเป็นไอ้บ้ากามอีกต่างหาก” ไทเกอร์บ่นอุบ ตรงข้ามกับพี่ชายที่หัวเราะร่วน

“ความรักก็มีอุปสรรคอย่างนี้แหละน่า” ชาร์กตอบอย่างให้กำลังใจ

“รักกับผีนะสิ” ไทเกอร์กระซอกเสียง

“ไอ้ปากแข็ง ร่างกายนายมันอาจรู้ดีกว่าหัวใจก็ได้ ถึงได้มีปฏิกิริยาแปลกๆ กับเธอแบบนี้” ชาร์กยังพูดต่อ

“โห น่าเน่ามาก แต่ก็จริงวะ” ฮอว์คหัวเราะถูกใจ

“ไร้สาระ นายก็รู้ฉันไม่ชอบผู้หญิงเปรี้ยวๆ เอกซ์ๆ” ไทเกอร์บิ๊เสอเสียงแข็ง

“แล้วนายคิดว่าฉันชอบผู้หญิงหัวรีไง” ฮอว์คสวนทันควัน “แต่เมื่อฉันรักเนตรไปแล้วจะให้หยุดรักได้ยังไง ความรักมันห้ามกันได้ที่ไหนเล่า”

“บางทีตอนนี้หัวใจนายอาจจะบอกว่ารักน้องริส่าเข้าแล้วก็ได้” ชาร์กลากเสียงล้อเลียน

“พวกนายก็พูดกันไป ฉันยังไม่รู้จักเธอเลย จะรักได้ยังไง” ไทเกอร์นิ้วน้า “อีกอย่างทางกายวิภาคแล้ว หัวใจรู้สึกอะไรไม่ได้หรอก มันเป็นแค่อวัยวะซึ่งมีหน้าที่สูบฉีดเลือดเพื่อส่งไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายเท่านั้น

เอง สมมองต่างหากที่สั่งการให้เรารู้สึก”

“นายไม่เข้าใจคำเปรียบเปรยรีง อารมณ์สุนทรีย์ของนายมันอยู่ในไหน หรือทั้งตัวนายมันอัดแน่นด้วยเอ็นไซโคปีเดียไปหมดแล้ว” ฮอว์คจิ้มหัวน้องชายแรงๆ ส่วนชาร์กเอาแต่ส่ายหน้า

“ฉันพูดอะไรผิดล่ะ พวกนายไม่เคยเรียนชีวะกันหรือ?”

“รอให้นายมีความรักจริงๆ ก่อนเถอะไทเกอร์ แล้วนายก็จะรู้เอง” ชาร์กกอดอกด้วยใบหน้าละเหี่ยวใจ

“ไม่มีวันเสียหรอก ความรู้สึกรักที่พวกนายบอกว่ามันยิ่งใหญ่หนักหนา ก็มาจากปฏิกิริยาเคมีในสมองเท่านั้นแหละ ในเมื่อมันเป็นสมองของเรา ทำไมเราจะควบคุมมันไม่ได้ ฉันไม่รักใคร่หรอกโดยเฉพาะน้องริสอาะไรนั่น” ไทเกอร์ดิ่งตัน

“เออ พวกฉันจะคอยดู” ฮอว์คพยักพยิตกับชาร์ก สีหน้าของพี่ทั้งสองแสดงความไม่เชื่อถือแม้แต่นิดเดียว

ในเมื่อไม่มีใครเชื่อ ไทเกอร์ก็ไม่สนใจ วันหนึ่งพี่ชายก็จะรู้เองว่าเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อรักผู้หญิงคนไหนนอกจากมารดาที่เลี้ยงดูเขาอย่างเพ็ญพิภักตร์ รวมทั้งแม่ผู้ให้กำเนิดซึ่งชายหนุ่มรู้เพียงว่าเป็นมนุษย์กลายเป็นสัตว์ที่มีเขี้ยว กรงเล็บ หาง และพลังกำลังของเสือ แต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร

ชายหนุ่มส่งทุกคนในครอบครัวขึ้นรถ ก่อนกลับมาทำธุระต่างๆ กับพลและเพื่อนร่วมทีมจนค่ำ ถึงได้แยกย้าย เขายังไม่กลับบ้าน เพราะมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการ

ไทเกอร์ตามหาวาริสาและได้กลิ่นหอมละมุนของเธอใกล้กับต้นไทรใหญ่ริมลานจอดรถ ยามค่ำคืนบริเวณดังกล่าวค่อนข้างเปลี่ยว หญิงสาวเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยัดรัดรูป กางเกงยีน และรองเท้าคัทชูสั้นเตี้ย ดูเรียบง่ายแต่ยังคงความเซ็กซี่

วาริสาไม่ได้อยู่กับคนเดียว เพราะนอกจากเขาจะได้กลิ่นเหม็นๆ ของ

ผู้ชายอีกคนแล้ว ยังได้ยินเสียงที่ทั้งสองคุยกัน

“น้องริสาไปกับพี่นะคะ เดี่ยวพี่จะพาไปเลี้ยงข้าว”

ไทเกอร์เข้าไปใกล้และเห็นว่าเป็นช่างภาพหนุ่มใหญ่ที่เจ้าชู้ยกย่องในฟรีตีส์มาตั้งแต่ป้าย เขาก้าวต่อไป จับจ้องร่างออรชรผ่านมานไทรที่ห้อยลงมาจากลำต้น

“ขอบคุณมากนะคะ แต่ริสาต้องรีบกลับคะ เพื่อนๆ รออยู่” วาริสาปฏิเสธอย่างสุภาพ ทว่าตากล้องจ่อมเจ้าชู้ยังไม่ละความพยายาม

“จะรีบไปไหนละคะ กินข้าวกันก่อนเถอะ แล้วพี่จะรีบไปส่งถึงบ้านเลย ไม่ต้องนั่งเบียดกันไปในรถกับเพื่อนไงคะ”

“ไม่ได้หรอกคะ ริสาบอกเพื่อนๆ แล้วว่าจะกลับด้วย พวกเขาคงเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ริสาขอตัวก่อนนะคะ” วาริสายกมือไหว้ เธอชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นไทเกอร์

จังหวะนั้นเองที่หนุ่มใหญ่คว้ามือเธอไว้อย่างเจ้าชู้ ไทเกอร์รีบปรดาไปช่วย แม้จะเร็วปานสายลม ก็ยังช้าเกินไป

วาริสาจับร่างใหญ่โตของตากล้องซิกอหุ่มลงกับพื้นดั่งแฉัก ก่อนหญิงสาวจะเบิกตากว้างมองไทเกอร์ซึ่งยืนแทบประชิดตัวเธอ

“คุณมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง”

“ผมก็เดินมานะสิ” เขาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งที่ทราบว่าความเร็วของตนคงทำให้วาริสาทกใจ

“แต่เมื่อก็คุณยังอยู่ตรงไหนอยู่เลยนะ” เธอบ่นปากไปจุดสุดท้ายที่เขาเคยยืน

“คุณมัวแต่หุ่มเขาอยู่นะสิครับ ถึงไม่สังเกตเห็นผม” ไทเกอร์ก้มมองช่างภาพที่นอนหน้าเหยงอยู่บนพื้นดิน

“เจ็บจังคะน้องริสา” ตากล้องร้องโอดโอย วาริสาก้มมองกลางจิบปากจิบคอบอก

“ขอโทษนะคะ พอดีริสาบ้าจี้ ไครมาแตะเนื้อต้องตัวเป็นต้องหุ่มลงพื้น

ทุกทีเลยคะ”

“น้องริสาบ้าจี้แรงจังนะคะ” เห็นได้ชัดว่าช่างภาพตัวโตยังจุกจนลุกไม่
ขึ้น

“นี่ยังมือแล้วนะคะ ความจริงแรงเยอะกว่านี้อีก ริสาลืมบอกพี่ไปว่า
เป็นยูโดสายดำ แชมป์ของไฮสกูลคะ ชนะฝรั่งตัวโตๆ มาไม่รู้เท่าไรแล้ว”

เจ้าหล่อนยืดอกยกขึ้น บัดมือทั้งสองไปมาพลงก้าวออกไปด้วยท่าทาง
สะใจ ก่อนหันหลังกลับมาใหม่เหมือนเพิ่งนึกอะไรออก

“อ้อ...เดี๋ยวจะว่าไม่บอกอีก นอกจากยูโดแล้ว ริสาเรียนเทควันโด ยิง
ปืน แล้วตอนนี้ก็เรียนมวยไทยอยู่ด้วยคะ”

ช่างภาพตาเหลือก ลิ้นคับปาก ไม่กล้าพูดอะไรอีก หญิงสาวจึงขีด
หน้าขึ้น

“เราคุยกันจบแล้ว ริสากลับได้แล้วใช่ไหมคะ”

หนุ่มใหญ่พยักหน้าเร็วๆ เธอจึงเหยียดยิ้มและหมุนตัวออกไปด้วยความ
สง่างาม ไม่ลืมตัววัดค้อนใส่ไทเกอร์ด้วยท่าทางเป็นอริ

ชายหนุ่มไม่ปล่อยเธอไป เขาตามติดจนวาริสำหันมามองตาเขียว

“ตามมาทำไม อยากรู้อะไรเหมือนไอ้ตากล่องซึกอนั้นรึไง”

“เปล่า ผมไม่ได้ซึกเหมือนไอ้ตากล่องนั้นซะหน่อย” ไทเกอร์ปฏิเสธ
ด้วยความฉุนที่เจ้าหล่อนเอาเขาไปเปรียบกับผู้ชายแบบนั้น

“ไม่เหมือนนั้นหรือ คุณเองก็คิดไม่ซึกกับฉันเหมือนกันนั่นแหละ”

“ผมรู้ว่าทำผิด แต่ผมไม่ได้ตั้งใจนะครับ และผมก็จะมาขอโทษในสิ่ง
ที่ผมทำลงไป ผมเสียใจจริงๆ ริสา” เขาทอดเสียงอ่อนอย่างอนอ่อน

“จะมากลุมไม้อะไรอีกล่ะ” วาริสำหรือตามองประเมิน

“ไม่มีลูกไม้อะไรทั้งนั้นแหละครับ ผมแค่อยากขอโทษคุณ” เขาย้ำ
เสียงหนักแน่น ดวงตาฉายแววจริงใจ

วาริสำจ้องเขาอยู่นานมากจนไทเกอร์คิดว่าหมดหวัง เธออาจไม่เชื่อ
เขา สุดท้ายหญิงสาวก็ลนถอยหน้าอย่างหยิ่งๆ

“ฉันยกโทษให้ก็ได้” ถ้อยคำของเธอราวกับเสียงสวรรค์ ชายหนุ่มยิ้ม
ละไม นัยน์ตาทอดหวานโดยไม่รู้ตัว

“ขอบคุณครับ”

“ฉันไปได้แล้วใช่ไหม”

ไม่รู้ไทเกอร์คิดไปเองหรือไม่ว่าท่าทางเจ้าหล่อนดูชัดเจน แม้อยู่ใน
ความมืด ชายหนุ่มก็เห็นแก้มแดงระเรื่อชัดเจน

จู่ๆ เขาก็ไม่ยอมให้เธอจากไป เขามีเรื่องสำคัญอยากขอร้องเธอ
ไทเกอร์อึ้งเล็กน้อย ก่อนรวบรวมความกล้ากล่าว

“ผมมีเรื่องอยากทราบคุณชนิดหนึ่ง” เขายิ้มก้อเขิน เห็นหญิงสาวหนึ่ง
มองอย่างรอคอย จึงขยับเข้าไปใกล้เล็กน้อย สูดกลิ่นหอมระรื่นชวนให้
ใจสั่นไหว “ฟีโรโมนของคุณมันหอมแรงมาก ผมอยากขอกลิ่นของคุณไป
วิจัยหน่อยได้ไหมว่ามันมีส่วนผสมของอะไร”

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองหนังสือสารพัดประโยชน์ออกมา
แต่เมื่อเงยหน้าขึ้น เขาก็เห็นวาริสถาสีงตาใส่อย่างกินเลือดกินเนื้อ

“ไอ้โรคจิต!”

เธอจับบ่าทั้งสองของเขา ตีเข้าใส่ท้องเต็มแรง ไทเกอร์ไม่ทันระวังตัว
ถึงกับจุก และทรุดกองลงไปกับพื้น วาริสถาวิ่งออกไป ไม่ลืมหันมาแหวัดใส่

“อย่ามายุ่งกับฉันอีกนะ!”

“เดี๋ยวลีคุณ” ไทเกอร์กุมท้องพลางลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล คิดปะ
ป้องกันตัวทั้งหลายที่วาริสถาบอกว่าร่าเรียนมาไม่ใช่ราคาคุยเลย วันนี้เพียงวัน
เดียวเขาเจอทั้งศอกทั้งเข่าของเจ้าหล่อนจนต้องระบบ

ไทเกอร์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าพูดอะไรผิด เขาแค่อยากได้ตัวอย่างฟีโรโมน
ไปวิจัยเพียงชนิดเดียว แล้วทำไมเธอต้องโกรธด้วยเล่า

“ให้มันได้อย่างนี้นี่สิน่า” ไทเกอร์สับสนกลางเบนสายตามตามเจ้าของร่าง
เปรียบที่วิ่งขึ้นรถเก๋งของเพื่อนพริตตีซึ่งถอยมารับพอดี

ไม่รู้เขาจะได้เจอวาริสถาอีกเมื่อไร แต่ในเมื่อเขาจำกลิ่นหอมหวานของ

เธอได้ชื่นใจ เขาก็ยอมตามหาเธอพบ โอกาสที่จะได้พี่โรโมนของเจ้าหล่อน
มาวิจัยย่อมมีสักวัน ชายหนุ่มหมายมาดอยู่ในใจจนรถเก๋งเริ่มเคลื่อนตัว

ความเยินยอเยือกซึ่งจู่โจมมาอย่างรวดเร็วทำให้สัญชาตญาณของเลื้อ
ตีนตัว กลืนคาบเลือดเหม็นคั่งอย่างน่าสะอิดสะเอียน

ร่างดำทะมึนสองร่างกระโดดผลุบลงมายืนเด่นบนหลังคารถเก๋งที่
วาริสา นั่งอยู่ พวกมันมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ แต่ใหญ่โตกว่า สวมเสื้อคลุมตัว
ยาวมีฮูดอยู่ด้านหลัง ส่วนของร่างกายที่โผล่พ้นเสื้อผ้าขาวโพลนอยู่ในความ
มืด

เจ้าของร่างทั้งสองหันมาทางเขา ใบหน้าไม่มีผิวหนังห่อหุ้มเลยสักกนิด
เห็นเพียงดวงตาสีแดงกำ ปราศจากตาดำ กับริมฝีปากที่ส่ายเยิ้มชั่วร้าย
เผยฟันแหลมคมราวกับใบเลื่อยและเขี้ยวโง้งยาว

ไทเกอร์จำพวกมันได้ดี...แวมไพร์อสูร ศัตรูของเขา!

๑

แวมไพร์อสูรสองตนเสาะหุ้มหุ้มเกรียมกรียมจากหลังคารถเก่งที่พวกมันยืนผงาดอยู่ กรงเล็บแหลมเพี้ยวสะท้อนอยู่ในความมืด คนในรถไม่มีที่ท่าว่าจะรู้ด้วยซ้ำว่าความตายอยู่ใกล้มากแค่ไหน

แม่ไทเกอร์จะห่วงความปลอดภัยของวาริสลาและเพื่อน เขาก็ไม่จรรอได้ จากประสบการณ์ที่ได้ปะทะกับพวกอสูร ยิ่งลงมือเร็ว เขาก็ยิ่งได้เปรียบ

ชายหนุ่มดึงบูมเมอเรงซึ่งเหน็บไว้กับกางเกงด้านหลังออกมา จับปลายของมันชูขึ้นในแนวเกือบตั้งฉาก แล้วขว้างออกไปอย่างแรง

บูมเมอเรงงาช้างหมุนตัวและตีโค้งอยู่กลางอากาศ พุ่งไปยังร่างดำทะมึนบนหลังรถ สองอสูรกายกระโจนหลบไปคนละทิศละทาง

ไทเกอร์วิ่งตามไปพร้อมกับคว้าอาวุธที่ตีวงกลับมาสู่มือ ร่างกายของเขาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เขี้ยวและกรงเล็บผุดออก ดวงตาเป็นสีอำพันหางลายพาดกลอนยืดยาว

ชายหนุ่มไล่ตามแวมไพร์อสูรซึ่งกระโดดขึ้นไปบนยอดไม้ห้อยโหนกิ่ง

ก้านอย่างคล่องแคล่ว เขาซัดอาวุธเข้าใส่อสุรกายตนหนึ่ง เจียดมันไปเพียง นิดเดียว ร่างใหญ่โตะกระโจนหลบและลงมาประจันหน้ากับเขา พร้อมกับที่ อสุรอีกตนซึ่งกระโดดผลุบลงมาจากต้นไม้ด้านหลัง ล็อกแขนไทเกอร์ไว้ที่ หนึ่ง

มันเสาะเหยี่ยวอย่างกระหายเลือด ดวงตาแดงก่ำจับจ้องลำคอของชาย หนุ่ม ไทเกอร์ยิ้มเย็น ก่อนกระที่บเท้ามันอย่างแรง อาศัยจังหวะที่เจ้าอสุร ตกใจผลึกมันออกไป แล้วก้มหลบ บุ่มเมอแรงที่หมุนตัวกลับเข้ามาจึงพาด ไล่มัน

ร่างใหญ่ทะมึนค่อยๆ ละลายจนเหลือเพียงเสื้อคลุมเก่าปอนกับกอง ของเหลวซึ่งมีฟองปุดๆ ส่งกลิ่นเหม็นนำไปทั่ว

ชายหนุ่มเก็บอาวุธคู่มือกลับมา แล้วมองปราดไปยังแวมไพร์อสุรที่ เหลือ มันแผ่นแพล้วไปตามยอดไม้ ก่อนพุ่งตัวไปบนหลังคารถแก๊งซึ่งแล่น ออกไปไกลแล้ว คนที่อยู่ภายในยังคงไม่รู้ถึงความผิดปกติ รถจึงวิ่งต่อไป ไทเกอร์ไล่ตามพร้อมหาจังหวะโจมตี

แวมไพร์อสุรกระโจนลงจากรถ ลัดเลาะตามกิ่งไม้ และพุ่งตัวออกสู่ ถนนใหญ่ ลอยขึ้นบนหลังคารถที่กำลังแล่น ชายหนุ่มไล่กวาดไปติดๆ กระโดดไปตามหลังคารถที่ละคันอย่างแม่นยำและเงียบกริบ

เขาขว้างบุมเมอแรงออกไป แวมไพร์อสุรหลบทันอีกเช่นเคย มันพุ่ง ตัวหนีไปบนรถคันแล้วคันเล่าอย่างไม่ยอมหยุด ไทเกอร์จึงตัดสินใจเปลี่ยน แผน เร่งความเร็วสุดฝีเท้า

ความว่องไวของไทเกอร์มากเสียจนคนบนท้องถนนไม่สังเกตเห็น แวมไพร์อสุรก็เช่นกัน ชายหนุ่มกระโจนขึ้นไปบนหลังคารถบรรทุกคันหนึ่ง เพื่อตักหน้า

ร่างใหญ่ยักร้งถึงกับผงะ แต่สายเกินกว่าจะทำอะไรได้ เพราะไทเกอร์ ขว้างอาวุธคู่มือให้เหินหาว ตีวงตัดศีรษะของมันจนหลุดกระเด็น

ชิ้นส่วนอวัยวะของแวมไพร์อสุรกลายเป็นของเหลวเหนียวอยู่

บนพื้นถนนพร้อมกับเสื้อคลุมเก่าขาด ชายหนุ่มผู้มีอรัญมเมอแรงอย่าง
มั่นคง ไม่ลืมหวนตามองรอบกาย พร้อมกับดมกลิ่นหาความผิดปกติ

ไม่มีพวกมันเหลืออีกแล้วสำหรับตอนนี้ เขาดึงผ้าในกระเป๋ากางเกง
ออกมาทำความสะอาดอาวุธ ก่อนกระโดดลงจากหลังคารถบรรทุก และวิ่ง
หายลับไปในราตรีกาล

กว่าไทเกอร์จะขับรถโพล์กเต่าปี 67 สีเทาवलกลับมาถึงบ้านก็เลยเวลา
รับประทานอาหารไปนานโข ร่างกายของเธออ่อนเพลียและใกล้หลับเต็มแก่

รถของชายหนุ่มแล่นผ่านซุ้มประตูจนเขาเห็นบ้านไม้สีขาวหลังใหญ่
ท่ามกลางต้นหางนกยูงร่มรื่น แสงไฟสว่างไสวตรงชั้นล่างของบ้านบ่งบอกว่า
ทุกคนยังรวมตัวกันอยู่ในห้องรับประทานอาหาร

คางคางฝูงใหญ่กระพือปีกตีคู่มารอรับ บางส่วนเกาะอยู่บนรูปลาน
กลางน้ำพุตรงวงเวียนที่ไทเกอร์เลี้ยวผ่าน ชายหนุ่มก้มศีรษะให้รูปลานเสื้อ
ดาวบนแท่นสูงกลางสระดังที่ท่าสม่าเสมอ รู้สึกราวกับเสื้อตัวนั้นจ้องตอบมา
อย่างทักทาย มันคือร่างจำลองของเทพีมาฟเดต ซึ่งชาวอียิปต์โบราณยกให้
เป็นเทพีผู้ปกป้องอันตรายจากสัตว์มีพิษ

เขาเลื่อนสายตาไปยังรูปลานที่อยู่ติดกัน อินทรียักษ์ชั้นเดอร์เบิร์ต
ตามตำนานของชนเผ่าอินเดียนแดง สยายปีกเคียงคู่เสื้อดาว ตรงใต้แท่นติด
กับผิวน้ำยังมีรูปแกะสลักของเทพเจ้าไทรทัน เจ้าแห่งเงือก ซึ่งเป็นโอรสของ
เจ้าสมุทรโพไซดอน กับแอมฟิไทรทีน มารดาแห่งท้องทะเล

ไทเกอร์เห็นน้ำพุนี้มาตั้งแต่จำความได้ เขาเคยสงสัยว่าเหตุใดคนสร้าง
จึงอัญเชิญเทพเจ้าทั้งสามมารวมไว้ในที่เดียว ก่อนจะทราบในภายหลังจาก
แบรดว่ารูปลานทั้งหมดคือตัวแทนของพลังที่เขากับพี่ชายมี

ชายหนุ่มจอดรถในที่ของเขา แล้วเปิดประตูออก ฝูงคางคากรูกัน
มาทัก บ้างก็ห้อยตัวอยู่บนกิ่งหางนกยูง เขาถือกรถ ก่อนเหลือบไปเห็น
ดวงตาคมวาวสะท้อนอยู่ในความมืด กลิ่นแสนคุ้นเคยทำให้ไทเกอร์ยิ้มบางๆ

“โค้นัน” ชายหนุ่มยื่นรอให้เจ้าของชื่อเข้ามาหาเขาด้วยตัวเอง ไม่ต้องคอยนานเลย สุนัขไซบีเรียนฮัสกี้สีดำตัวใหญ่ก็ก้าวออกมาจากหลังตันทางนกงูง นัยน์ตารูปเมื่อดอกลมอนด์ข้างหนึ่งมีสีฟ้าใส อีกข้างเป็นสีอำพันและเต็มไปด้วยแววจลลาด

ชายหนุ่มหนึ่งย่องๆ รองโค้นันกระดิกหางเข้ามาใกล้ จึงยื่นมือออกไปให้มันเลียตามธรรมเนียมการทักทายของคนที่เขาหามาห่มนับเป็นเพื่อน

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีใช่ไหม”

“เรียบร้อยดีไซเบอร์ ยังไม่มีคนแปลกปลอมคนไหนบุกเข้ามาอีกเลยตั้งแต่วันนั้น” โค้นันบอกพลางหลับตาพริ้มเมื่อชายหนุ่มเริ่มเกาแฉงคอหนุ่มฟูของมัน

“ดีมาก จับตาดูต่อไปอีกสักพัก ลองผู้หญิงคนนั้นเคยมาถึงประภาคารได้ เธอก็อาจจะมาอีก”

“วางใจเถอะ ฉันสั่งพวกของฉันให้คอยระวังทุกตารางนิ้วแล้ว ใครเข้ามาเจอดีแน่!” โค้นันแยกเขี้ยวดุตั้งที่ไม่วางใจ

“ขอบใจมาก” เขาสาธกตรงคอให้มัน “แต่ฉันไม่อยากจะให้พวกนายต้องเสี่ยงหรอกนะ อย่าลืมที่ฉันบอกละว่าถ้าสู้ไม่ได้ก็อย่าฝืน ส่งสัญญาณบอกพวกค่างควไว้ พวกมันจะตามฉันและพี่ๆ มาช่วย”

“ฮึ! ฉันไม่ใช่หมาขี้ขลาดสักหน่อยจะได้ถอยง่าย” โค้นันทำเสียงพืดพืดที่จุก

“ฉันรู้ว่านายเก่ง แต่บางครั้งเราก็ต้องถอยเพื่อสุนัขโค้นัน นายควรประเมินพลังกำลังของตัวเองกับคู่ต่อสู้ก่อนถึงจะถูก”

โค้นันขีดหน้าเยอหยิ่ง มันอายุแค่สี่ขวบ น้อยกว่าสุนัขหลายตัวในฝูง แต่มีเขี้ยวคมและสู้ไม่ถอยจนหมาที่แก่กว่ายอมศิโรราบ ยกให้เป็นหัวหน้า ไทเกอร์เชื่อในความเก่งกาจของเพื่อนรัก ขณะเดียวกันก็กลัวว่าความมั่นใจของโค้นันจะฆ่ามันเสียเอง

ชายหนุ่มเคลื่อนมือไปบนหลังคอด้านบนของมัน บีบเนื้อส่วนนั้นเบาๆ

แล้วตั้งขึ้นจนเจ้าจำฝูงหลับตาเคลิ้มไปอีกครึ่งและครางในลำคอ

“นายก็รู้ว่าพวกแวมไพร์อสูรร้ายกาจแค่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะพวกฉัน ประเมินกำลังตัวเองกับคู่ต่อสู้ และรับมือกับพวกมันด้วยสมอง ฉันอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

“ตาย...เหมือนพ่อของฉันใช่ไหม” โคนันลืมหันตาขึ้นอย่างเคร่งครัด

“โคโคเป็นหมาซึ่งกล้าหาญที่สุดตั้งแต่ฉันเคยเจอ ฉันเคยเสียโคโคไปเพราะพวกแวมไพร์อสูรมาแล้ว ฉันไม่ยอมเสียนายหรือพี่น้องของนายเพราะพวกมันอีกหรอกนะ” เขาลูบหัวมันอย่างอ่อนโยน ดึงร่างนุ่มฟูเข้ามากอด “เมื่อไหร่ก็ตามที่นายคิดเอาชีวิตไปเสี่ยง ช่วยคิดถึงฉันบ้าง นายเองก็ไม่ชอบเวลาฉันเอาตัวไปเสี่ยงเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

โคนันไม่ตอบ แต่เลียแก้มเขาสองสามที ก่อนจะซบหน้าคลอเคลียราวกับลูกหมา ชายหนุ่มเล่นกับเพื่อนต่างสายพันธุ์อีกชั่วคราว จึงขอตัว

“ฉันต้องเข้าไปข้างในแล้วละ ป่านนี้แม่คงรอแยะ”

“เดี๋ยวสิไทเกอร์ ฉันกำลังสบายเลย นวดต่ออีกหน่อยเถอะนะ” เจ้าจำฝูงดันจมูกกับมือของเขาอย่างอดอ้อน

“ไอ้หมาเคยตัว” ไทเกอร์ใจอ่อนเล่นกับมันอีกสักพัก จึงลุกขึ้นเข้าบ้าน โดยมีโคนันมาส่งถึงหน้าประตู

ยังไม่ทันจับลูกบิดด้วยซ้ำ ตาน้อยก็เปิดประตูออกราวกับยีนร่อยุ่ นานแล้ว

“กลับซ้ำจังนะครับคุณไทเกอร์ ทำทางคงหิวแยลិនะครับ วันนี้พวกคุณๆ ช่วยกันทำกับข้าวชุดใหญ่เชียวละ มีแต่ของชอบของคุณไทเกอร์ทั้งนั้น”

พูดถึงอาหาร ห้องของไทเกอร์ก็ร้องจ๊อกด้วยความหิวโซและเหนื่อยล้า ชายหนุ่มเดินตามตาน้อยไปยังห้องรับประทานอาหารซึ่งมารดากับพี่ชายทั้งสองยังนั่งคุยกันอยู่ แต่ไม่มีคนรักของพวกเขา ก่อนชายชราจะปลีกตัวออกไป

“กลับมาแล้วครับแม่” ไทเกอร์โผล่อดเพิ่มพ์ักตร์ที่หนึ่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ
หอมแก้มเธอซ้ายขวาอย่างประจบ “คิดถึงแม่จัง ขอโทษนะครับที่มาช้า แล้ว
คุณเนตรกับวิราไปไหนเสียล่ะครับ”

“กลับบ้านไปแล้วนะลิ ใครจะอยู่รอนายจนตึกตื่นล่ะ คนเขาก็ต้องมี
ธุระกันบ้าง”

ฮอว์คก่อนว่า ชัดกับนัยน์ตาระยิบระยับอารมณ์ดี ชายหนุ่มยื่นพิง
กรอบหน้าต่างดูฝูงค้างคาวซึ่งห้อยโหนอยู่ตรงกิ่งทางนกยูงด้านนอก ส่วน
ชาร์กนั่งอยู่ตรงที่ประจำของเขาบนโต๊ะอาหาร ไทเกอร์จึงทรุดกายลงบนเก้าอี้
ตัวที่ติดกับที่คนรอง

“รีบกินข้าวเถอะลูก วันนี้ลูกเหนื่อยมาทั้งวันแล้วนะจ๊ะ แม่เตรียม
วิตามินวีเอซกับน้ำมะระขึ้นแก้วไว้ให้ด้วย”

“เมื่อเช้าผมดื่มน้ำมะระขึ้นแก้วไปแล้ว ผมขอแค่วิตามินวีเอซได้ไหม
ครับ” เขายิ้มแหย้ ไม่กล้าปราชิตาตุน้ำสีเขียวอ้อส่งกลิ่นเหม็นเขียวด้วยซ้ำ
แค่ได้กลิ่นเขาก็ช่นลุกชูแล้ว

เพิ่มพ์ักตร์หัวเราะเบาๆ พलगรินน้ำลงในแก้ว แล้วหย่อนยาเม็ดลง
ไปให้มันละลาย ไทเกอร์ตีมรวดเดียวเพราะร่างกายต้องการพลังงานจาก
วิตามินซึ่งมีสารอาหารทดแทนการขาดเลือดมนุษย์ ฤทธิ์ของเครื่องดื่มบำรุง
กำลังเล่นพลาซ่าอยู่ในร่างกาย ช่วยให้ความไพร์หนุ่มสดชื่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ค่อยหายเหนื่อยหน่อย” ชายหนุ่มนั่งพิงพนักเก้าอี้สบายใจขึ้น
โหล่มองอาหารรสเลิศทีละจาน และจิ้มยาเนื่ออย่างของโปรดเป็นอย่างแรก
“อร่อยจังครับ ฝีมือแม่ไม่มีใครเทียบได้จริงๆ”

“ทำเป็นปากหวาน จานนี้หนูวิราเป็นคนย่ำต่างหาก ส่วนหนูเนตรช่วย
แม่ย่างเนื้อ” เพิ่มพ์ักตร์อมยิ้ม ก่อนย่นหัวคิ้ว “ทำไมลูกถึงมอมแมมอย่าง
นี้ล่ะจ๊ะ”

“ไปเป็นฮีโร่ช่วยสาวมานะสิครับแม่” ฮอว์คลากเก้าอี้ประจำตำแหน่ง
ออกดังครืดๆ แล้วนั่งลง

“ฮีโร่อะไรของนาย” ไทเกอร์ซังก์มือที่ตักแกงเผ็ดเบียด่าง
“อย่าทำไก่อเลย ฮอว์คให้อั้ห้อยไอ้ไหนตามไปดูว่าทำไมนายถึงซ่านัก
พวกมันบอกว่านายมัวแต่จีบสาวอยู่ แถมยังทำตัวเป็นฮีโร่ช่วยสาวเจ้าจาก
ผู้ชายบ้ากามอีก”

ซาร์ก็ม้อย่างเป็นต่อพลงรินน้ำมะระขึ้นน้กของโปรดมาตี๋มเล่นๆ ไอ้
ห้อยไอ้ไหนที่ฮอว์คพูดถึงคือค้ำคาวจอมยุ่งสองตัวที่เป็นลูกไล่ของเขา

“เจ้าสองตัวนั้นไม่ได้บอกพวกนายด้วยรี๊ใจว่าฉันเจอไอ้พวกแวมไพร์
อสูร” ไทเกอร์พูดเสียงซิมม กอนตักข้าวเข้าปากคำโต

“ว่าไงนะจ๊ะ ลูกเจอพวกแวมไพร์อสูรหรือไทเกอร์ แล้วลูกเป็นอะไร
เปล่า” เพ็ญพัคตร์รีบถามหน้าตาตื่นพร้อมกับกวาดตามองหาอาการบาดเจ็บ
ในตัวลูกชาย

“ผมสบายดีครับแม่ ผมจัดการสอยพวกมันเรียบหมดแล้ว” ชายหนุ่ม
บอกอย่างอ่อนโยน รู้ดีว่ามารดาไม่เคยสบายใจเลยสักครั้งที่เห็นตนกับพี่ชาย
และพ่อต้องต่อสู้กับพวกอสูร

“นายเจอพวกมันที่ไหน” ซาร์ก็ถามเสียงเคียด

“ที่สนามพีระา นั้นแหละ ฉันกำลังจะกลับบ้านอยู่แล้ว” ไทเกอร์เล่า
เหตุการณ์ตอนที่พบแวมไพร์อสูรให้ทุกคนฟังตั้งแต่ต้นจนจบ กอนฮอว์คจะ
บ่นเสียงดังอย่างหงุดหงิด

“ไอ้ห้อยไอ้ไหนนี้ทำงานไม่ได้เรื่อง รีบกลับมาส่งข่าวทำไมวะ ดูก็ดู
ไม่จบ นี่ถ้าไอ้พวกอสูรมาเยอะกว่านี้ น้องฉันไม่แยรี๊ใจ”

ลีนเสียงพี่ชาย ไอ้ห้อยไอ้ไหนที่แขวนตัวอยู่บนกิ่งไม้ด้านนอกก็ร้อง
โอดครวญจนค้ำคาวที่อยู่บนต้นไม้ด้วยกันพลอยตาหนิเสียงเซ็งแซ่ไปด้วย

“เอาเถอะน่า ถึงยังไงฉันก็ปลอดภัยกลับบ้านแล้ว อย่าไปว่าพวก
มันเลย” ไทเกอร์ปลอบ เสียงคร่ำครวญด้านนอกจึงเงียบลง

“พวกแวมไพร์อสูรหายไปจากแถวนี้ตั้งนาน อยู่ดีๆ ทำไมพวกมันถึง
กลับมาอละวาดอีก แถมยังเป็นแค่ลูกกระจ๊อกสองตัวเท่านั้น มันดูถูกฝีมือ

นายมากเลยนะไทเกอร์” ชาร์กเท้แซนลงบนโต๊ะ มือคลึงแก้วเปล่าเล่นอย่างใช้ความคิด

“ฉันก็สงสัยเหมือนกัน” ไทเกอร์ยอมรับ ก่อนสบตาพี่ชาย “หรือว่าพวกมันจะปูทางให้ไอ้ตัวหัวหน้ามาอีกเหมือนคราวก่อนๆ”

“ก็เป็นไปได้” ฮอว์คเห็นพ้อง “ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องรีบสืบว่าไอ้ตัวไหนมันจะมาอีกและหาทางรับมือกับพวกมัน”

“ลูกน่าจะส่งข่าวให้เบรดนะจ๊ะ เพื่อเขาจะเลื่อนวันมาที่นี้ให้เร็วขึ้น”

เพ็ญพักตร์เสนอ เป็นธรรมเนียมของเบรดที่จะกลับมาที่นี้ทุกปีในวันเกิดของลูกชาย อีกไม่กี่วันสามหนุ่มก็จะมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ พวกเขาเกิดวันเดียวกัน ฮอว์คเกิดก่อนชาร์ก 6 นาที หลังจากนั้นอีก 66 นาที ไทเกอร์จึงถือกำเนิด ตัวเลขวันเกิดของทั้งสามจึงรวมเป็นเลขอาถรรพ์ 666

“อย่าเพิ่งเร่งเบรดเลยครับแม่ เดี่ยวเขาจะพะวง ได้ข่าวว่าเขากำลังวางแผนจัดการเผาถ้ำแวมไพร์อสูรในตุรกีอยู่” ชาร์กบอก

“แต่แม่เป็นห่วงลูก แล้วก็ห่วงเบรดด้วย” นัยน์ตาของผู้เป็นแม่เลี้ยงหม่นลง เธอดูทุกข์ทรมานไทเกอร์เจ็บปวดแทน

เพ็ญพักตร์เป็นหนึ่งในผู้หญิงที่น่าสงสารที่สุดในความคิดของเธอ เธอพรักกับเบรดตั้งแต่วัยสาว แต่ไม่อาจครองคู่ เพราะเบรดไม่ต้องการเปลี่ยนผู้หญิงซึ่งเป็นยอดดวงใจให้กลายเป็นแวมไพร์ มีชีวิตอมตะ และต้องวนเวียนอยู่ท่ามกลางการไล่ล่าเหมือนกับเขา

ทั้งสองรักกันมาก แต่เบรดก็จากเธอไปในวันหนึ่ง เพ็ญพักตร์ตามหาเขาอย่างบ้าคลั่ง จนอีกสามปีต่อมา ตอนที่เธอใกล้เลิกล้มความพยายามเบรดก็ไปพบเธอที่บ้าน พร้อมเด็กชายซึ่งเกิดจากผู้หญิงอื่นอีกสามคน หนึ่งในนั้นก็คือไทเกอร์

เพ็ญพักตร์ได้รับความลับอันยิ่งใหญ่ของชายคนรัก แม้จะเจ็บปวดที่เธอต้องจากไปอีกครั้ง เธอก็ยอมเลี้ยงลูกของเธอ จิตใจอันงดงามของเธอทุ่มเทให้เด็กทั้งสามอย่างไม่รังเกียจ ดูแลจนพวกเขาเติบโตใหญ่ พร้อมกับ

อดทนรอคอยให้แบรดกลับมาเพียงช่วงสั้นๆ ในแต่ละปี

หลายครั้งที่ไทเกอร์แอบเห็นแม่ร้องไห้ยามแบรดจากไป เขามักเข้าไปกอดเธอ คลอเคลียอยู่ใกล้ๆ เพื่อให้อรอยยิ้มของเพ็ญพักตร์คืนกลับมา

ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ให้ผู้หญิงคนไหนต้องเสียใจเพราะรักตน

“แม่ครับ” ไทเกอร์ลุกขึ้น ตรงเข้าไปนั่งคุกเข่าใกล้มารดา แล้วสวมกอด “การต่อสู้เป็นวิถีชีวิตของแวมไพร์ ถ้าเราไม่สู้ พวกแวมไพร์อสูรก็จะเข่นฆ่ามนุษย์ ตามล่าเรา และยึดครองโลก พวกเราดูแลตัวเองได้ แม่อย่าห่วงเลยนะครับ”

“ใช่ครับ พวกเราช่วยระวังหลังให้กันและกัน ไม่มีใครทำอะไรเราได้หรอกครับ” ชาร์กกุมมือมารดา เพ็ญพักตร์พยักหน้า แต่ไทเกอร์รู้ว่าเธอไม่เคยทำใจได้

“เลิกพูดเรื่องเครียดๆ กันเถอะครับแม่ มาสัมภาษณ์ไอ้เสือน้อยเจ้าสนามเรื่องสาวคนล่าสุดกันดีกว่า” ฮอว์คทำเสียงครื้นเครงเปลี่ยนบรรยากาศ

“สาวไหนวะ ไม่มี” ไทเกอร์กระแทกเสียง ทว่าใบหน้าคมหวานของวาริสากลับผุดขึ้นในห้วงคำนึง

“เฮอะ! ก็น้องริสาคนสวยไงไอ้ปากแข็ง ทำเป็นบอกว่าจะจัดการธุระกับทีมแล้วค่อยกลับ ที่ไหนได้แอบไปจีบสาวไม่ให้พวกฉันรู้” พี่คนโตล้อเลียน

“ฉันไม่ได้จีบ แค่จะไปขอโทษเธอ” ไทเกอร์รีบชี้แจง

“ดีแล้วละ ไทเกอร์ เป็นลูกผู้ชาย ทำผิดก็ต้องกล้ารับผิด แม่ภูมิใจในตัวลูกนะจ๊ะ” เพ็ญพักตร์ชม เขาจึงยิ้มรับและโอบมารดาแน่นขึ้นแบบลูกคนเล็กช่างอดอดอ่อน

“ฉันได้เบอร์เธอมาแล้วยังล่ะ” ชาร์กถามขึ้นลอยๆ

“เบอร์รองเท่านั้นละสิ” ไทเกอร์เหลียวมองพี่ชาย “เธอโกรธฉันหนักกว่าเดิมอีก ถึงขนาดยกกระดืบจากไอ้บ้ากามเป็นไอ้โรคจิตไปแล้ว”

“ไอ้โรคจิต!” พี่ชายสองคนทวนคำพร้อมกัน ก่อนฮอว์คจะชักใช้ด้วย
สีหน้าใคร่รู้

“นายเนียนะโรคจิต ไปทำอะไรน้องริสาเข้าล่ะ เธอถึงว่านายอย่างนั้น”

“ไม่มีอะไรหรอก ช่างมันเหอะ” ไทเกอร์บอกปิด ทำเป็นหนุ่ดัก
มารดาทกลบเกลื่อน แต่พี่คนโตไม่ยอม กระตุกชายเสื้อเขาแรงๆ

“บอกมาเดี๋ยวนี้เลยไทเกอร์ อย่ามาเฉไฉ นายทำอะไรเธอ”

ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นและเห็นสายตาคาดคั้นของพี่ทั้งสอง รวมทั้ง
มารดา

“บอกแม่สิไทเกอร์ ว่าทำไมแม่หนุ่คนนั้นถึงโกรธลูก”

ไทเกอร์ลั้งเล ก่อนจะสารภาพอย่างกั๊กกั๊ก

“ผมแค่ขอตัวอย่างพีโรโมนของเธอมารีวิวเท่านั้นเองครับแม่ แต่เธอ
โกรธมาก ตีเข้าไปใส่ผม แล้วก็สะบัดหน้าออกไปเลย”

“ขอตัวอย่างพีโรโมน!” ฮอว์คกับชาร์กประสานเสียงกันอีกครั้ง คราว
นี้พี่คนโตถึงกับว่าเป็นชุด

“นายใช้สมองส่วนไหนคิดวะไทเกอร์ ฉันเห็นด้วยกับน้องริสา นาย
มันโรคจิตซัดๆ ผู้หญิงที่ไหนจะให้ตัวอย่างพีโรโมนนายง่ายๆ”

“ฉันไม่แปลกใจแล้วละที่น้องริสาโกรธ แกมันเห็นกว่าที่ฉันคิดซะอีก”
ชาร์กเสริมอย่างเห็นพ้อง

“ก็ฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์นี่ ผิดด้วยหรือที่ฉันจะสงสัยและอยากรู
ค้นคว้าทดลอง ฉันยังเคยขอพีโรโมนของแม่กับแองเจิลมาวิจัยเลย”

ไทเกอร์แก้ตัวเสียงอ่อย เขาเรียนอยู่คณะวิทยาศาสตร์ สาขาชีวเคมี
ณ มหาวิทยาลัยนานาชาติเซนต์เอ็ดเวิร์ด ที่เดียวกับฮอว์คและชาร์ก ต่างกัน
ที่พี่คนโตเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาเครื่องกลการบิน ส่วนชาร์กเรียน
คณะสมุทรศาสตร์ พวกเขากำลังจะขึ้นชั้นปีสามในอีกไม่กี่วันนี้

“แม่กับแองเจิลเป็นคนใกล้ชิดนาย แต่น้องริสายังไม่รู้จักนายด้วยซ้ำ
อยู่ดีๆ ก็ไปขอพีโรโมนเธอ” ฮอว์คทำเสียงจ๊กจ๊กในปาก “อะไรวะไทเกอร์

นายเองก็เชื่อว่าเรื่องผู้หญิงอยู่เหมือนกัน แค่นี้ทำไมไม่รู้”

“ฉันก็เคยขอให้สาวๆ พวกนั้นช่วยเป็นตัวอย่างในงานวิจัยต่างๆ ไม่เห็นมีใครปฏิเสธฉันเลยนี่” ชายหนุ่มโน้มหน้า

“นั่นมันแฟนคลับนาย นายขออะไร เขาก็ให้ทั้งนั้นแหละ” ชาร์กส่ายหน้า

ไทเกอร์นั่งงันไป ไตร่ตรองดูแล้วพี่ชายคงพูดถูก เขามัวแต่สงสัยกลินฟีโรโมนของวาริสาจนวิญญูณนักวิทยาศาสตร์เล่นพล่าน ถึงได้รักเธอรวดเร็วเกินเหตุจนหญิงสาวโกรธ นึกถึงวิธีปฏิเสธอันแสนรุนแรงของวาริสา ชายหนุ่มก็ตะลึงโดยอัตโนมัติ จนป่านนี้เขายังเจ็บอยู่ลึกๆ ทั้งที่ความรู้สึกนี้น่าจะหายไปนานแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องไปขอโทษเธออีกแล้วสินะ”

พี่ชายทั้งสองผงกหัวแรงๆ เพื่ญพัคตร์ลูบผมซึ่งตัดสั้นของลูกชาย

“นั่นแหละจะสิ่งที่ลูกต้องทำทันทีที่ลูกพบเธออีกครั้ง”

ไทเกอร์ซบหน้าลงกับตักมารดา ความคิดล่องลอยไปถึงปริตตีคนสวย ไม่รู้ว่าจะได้พบเธออีกเมื่อใด แต่ก็ไม่เป็นไร ในเมื่อเขาจำกลิ่นหอมเย้ายวนของเธอได้แม่น เขาจะตามหาวาริสาจนพบได้อย่างแน่นอน